

Onafhankelijk studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel
Gratis en onbetaalbaar sinds 1983
Afgiftekantoor 1050, Brussel 5

de Moeial

November 2010

- Crisis aan de ULB!
- Tintinology, Kuifje academisch bekeken
- NO AGE: Interview (Muziek)
- + Fictie, satire & gratuite sex!

november 2010: inhoud

Pagina 8

Pagina 12

Pagina 24

3. **Edito!**
Op naar een Babelse spraakverwarring?
Hoofredacteur
4. **Onderwijs: kortnieuws**
5. **Crisis aan de ULB**
Vers un automne chaud?
Nathaniël Bovin
6. **Van Ecocampuskraks tot drinkbussen**
Voor een gescheiden afvalinzameling, maar eerst PMD
Jeroen Derkinderen
8. **Nieuws: blijkbaar staat de student nu centraal**
Student Centered Learning; et alors?
Ruben Claesen
10. **Ruining Tintin?**
Kuifje academisch bekeken
Jeroen Derkinderen
14. **De koppen van morgen**
Satire!
Kenneth Pontzele
15. **The Dark Knight Triumphant!**
Ars Poetica!
Pete Thunders
16. **NO AGE: INTERVIEW YES**
Muziek
Piet Van de Velde
18. **Nederland: zuur voor cultuur**
Opinie
Stephanie Romans
19. **De verhaaltjesschrijver - deel II : Horror**
Fictie
Jeroen Derkinderen
20. **Jam inde a principio**
Reflecties over het 'nieuwe' conservatisme
Nathaniël Bovin
22. **Studentenkringen op weg naar de eeuwigheid**
Een woordje van uw archivaris
Frank Scheelings (Archivaris VUB)
24. **Malice in Lalaland**
Porno-review
Olivier Dieleman
25. **Agenda**
26. **Cafétip!**
27. **Colofon + Gezocht!**
28. **Achterflap**

Op naar een Babelse spraakverwarring?

DOOR NATHANIËL BOVIN - HOOFDREDACTEUR

De herfst lijkt gearriveerd te zijn. Bladeren kleuren de VUB, de politiek staat weer stil en in Frankrijk staat iedereen op straat. Kortom, een herfst zoals er al zovelen voorbij zijn gegaan, cyclisch als het vallen van de bladeren. Een ander vast element van dit vrolijke seizoen, is de ingewikkelde evenwichtsoefening die de VUB elk jaar weer voltooid. Het opstellen van haar begroting voor 2011. Het was dit jaar, net als elk jaar, een complexe oefening waarbij vele belangen moesten worden afgewogen. Ook enige klassieke methodes van Delphiaanse allures zijn hierbij dan niet uit den boze. Zo laat men weten dat bepaalde programma's worden begroot op de 'veronderstelling' dat ze kunnen worden ingepast in het budget, maar wegens het ontbreken van bepaalde harde cijfers, lijkt dit koffiedik kijken.

Het budget werd ook niet meer voorgesteld aan de studentenvertegenwoordigers in de plenaire studentenraad voor ze op de Raad van Bestuur werd goedgekeurd. Eerlijkheidshalve mag hierbij natuurlijk wel vermeld worden dat de studentenraad wel op de hoogte werd gebracht van het voorlopige budget, dat echter wel was opgesteld langs de lijnen van de begroting voor 2010. Een iets of wat interessante aanpak, daar het al eerder geweten was dat bijvoorbeeld de subsidies van het Vlaams Overlegplatform voor Brussel een stevige deuk zouden krijgen. Uiteindelijk zou er slechts om en bij een miljoen naar Brussel vloeien, in plaats van de twee miljoen die nog voor het fiscaal jaar 2010 werd doorgesluisd. Dit jaar moeten we echter aan de VUB gelukkig niet vrezen voor een contractbreuk om de huurprijzen, immers, enige tekorten die kunnen voortvloeien uit de immer lagere beek van Vlaamse subsidies, zullen door de VUB genereus worden bijgepast uit de bestaande reserves. Voor het volgende academiejaar, zou er echter nog geen beslissing gevallen zijn.

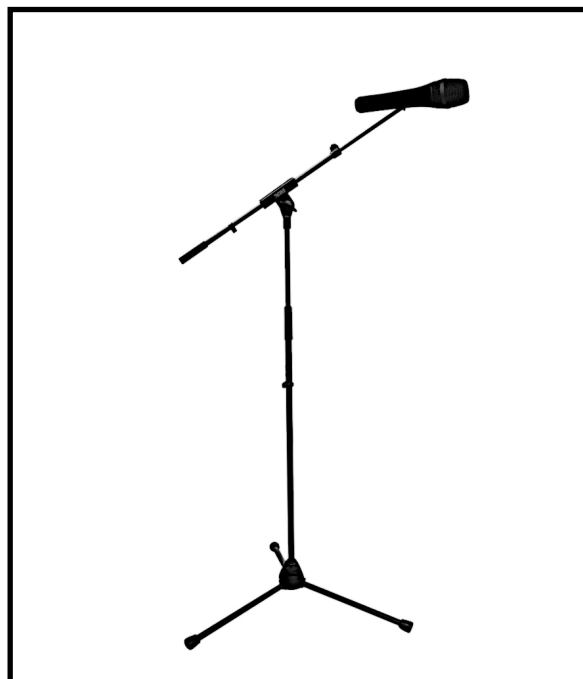
Ook onze rector was de vorige maand niet weg te denken van het academisch gebeuren. Na een zeer inspirerende toespraak op de academische opening, deed onze rector ook nog een tour van enkele van 's lands media, waaronder onzer stads eigenste TV Brussel. Het leek, a propos, een wonder dat de rector bij zijn speech nog net niet geheel vergeten was dat de VUB-studenten voornamelijk in de departementen te vinden zijn die niet doen aan wat sommigen, nogal masochistisch, 'echte wetenschappen' noemen.

Toen hij echter op TV Brussel verscheen, konden we hem op een ietwat ongelukkige uitspraak betrappen. Geconfronteerd met een vraag van Tom Demeyer (voorzitter Vereniging Vlaamse Studenten, *nvdv.*) rond de accreditatie van ons lesgevend personeel dat zijn uiteenzettingen in het Engels geeft – VVS wenst dat onderwijs in het Engels gegeven wordt door leden van het academisch corps die een zekere diplomering hiervoor kunnen voorleggen – wist rector De Knop de bezwaren van tafel te vegen. Hij argumenteerde hierbij dat taal enkel een middel is tot kennisoverdracht. Dit ligt ook in lijn met wat onze minister van onderwijs onlangs nog wist te verkondigen met betrekking tot het invoeren van *pidgeon-English* als het nieuwe Kerklattijn. Na onze

rectors formidabele Engels al enkele malen te hebben mogen aanschouwen, kan men hier wel eens een forse wenkbrauw bij fronsen. Het bekendste voorbeeld valt te vinden op *youtube.com*, met name het promotiefilmpje van de VUB: "*Vrije Universiteit Brussel, university of the 21st century*". Dit filmpje bevat nog wel wat andere voorbeelden van het Engels dat onder academici in Vlaanderen schijnt aanvaard te worden als afdoende voor kennisoverdracht. Een korte bedenking; gezien het C.V.O. naast de D. zijn inschrijvingen afwerkt, lijkt het niet eens onpraktisch om een paar cursussen in te leggen.

Het principe van *Publish or Perish* werd ook aangehaald door de rector. We publiceren met zijn allen immers liefst in het Engels. Dit principe heeft inderdaad een enorme invloed hebben op de *Shanghai rankings* en aanverwante lijstje, en deze lijstjes hebben onderwijl een haast mythische proportie aangenomen in onze *olympifiërende* maatschappij. Dit terzijde, het lijkt toch niet onbelangrijk dat de Nederlandstalige student in Brussel op een academische manier onderricht wordt in een taal die op een voldoende hoog niveau gesproken wordt. Een internationaliserende universiteit zal immers niet kunnen overleven op het Engelse equivalent van Kerklattijn. Als we enige uitstraling willen bekomen, kan men zich maar best uitgedrukken in volzinnen. Kortom, laten we pleiten voor een vlotte communicatie op elk gebied. Zowel op vlak van taal als op financieel gebied. Zoals het tegenwoordig politiek furore maakt, responsabilisering kan enkel met een publiek debat. Laten we hopen dat de VUB hierbij een lichtend voorbeeld kan zijn. ◆

"Een internationaliserende universiteit zal immers niet kunnen overleven op het Engelse equivalent van Kerklattijn"

Onderwijs, kort!

■ Oostenrijkse studenten hebben op via straat-manifestaties geprotesteerd tegen de plannen van de Oostenrijkse regering om inschrijvingsgelden te herintroduceren in het Oostenrijkse hoger onderwijs. Deze maatregel zou voornamelijk geïntroduceerd worden om de kwaliteit van het onderwijs te vrijwaren, die momenteel volgens de Oostenrijkse regering onder druk staat. Oostenrijkse studenten wijzen er echter op dat het land momenteel al 17% minder inschrijvingen aan het hoger onderwijs heeft dan het OESO-gemiddelde. Ze zien hier dan ook een bedreiging in voor de toegang tot het hoger onderwijs. Ook plannen om het onderwijsbudget verder terug te schroeven zijn een bron van onvrede onder de studenten. In een persmededeling laat de ESU weten dat ze de Oostenrijkse studenten steunen en hopen dat hun protest een bredere impact kan hebben binnen Europa, waar deze problematiek overal speelt.

■ VVS heeft zijn beleidsplan voor het academiejaar 2010-2011 voorgesteld. Hierin drukt VVS opnieuw zijn bezorgdheid uit rond de stilstand in het Vlaamse beleid rond hoger onderwijs. VVS roept minister-president Peeters en minister van onderwijs Smet op om hun

beloftes rond het verhogen van het budget voor hoger onderwijs met 10% waar te maken, en hekelt de voortdurende stilstand in dit dossier. Het nieuwe beleidsplan van VVS gaat verder uit van drie grote krachtlijnen. Allereerst wenst VVS de Vlaamse studentenraden intensiever te ondersteunen om zo tot een hogere participatiegraad te komen. Op de tweede plaats zou VVS zich ook willen inzetten om een meer studentgerichte structuur uit te bouwen in het hoger onderwijs, met aandacht voor de samenwerking tussen het secundaire onderwijs en het hoger onderwijs. Een laatste thema dat dit jaar centraal zal staan, is het wegwerken van de sociale tekortkomingen. Hierbij denkt men vooral aan het beleid rond huisvesting, het diversiteitsbeleid en de studiekost.

■ In Leuven eindigde de algemene vergadering van LOKO (Leuvense studentenraad, *nvdr.*) in 'nooit geziene chaos' volgens Leuven's studentenkrant Veto. Uiteindelijk werden er tijdens de vergadering drie moties van wantrouwen en twee ontslagbrieven gedeponneerd. Het lijkt dat universiteiten overal worden aangestoken door de huidige politieke crisis, daar de voorzitter wist te melden dat hij zich momenteel als "voorzitter

van lopende zaken" beschouwde. Twee weken daarvoor was de begroting al afgekeurd, en het lijkt erop dat het momentum hiervan zich voort zet. De voorzitter en ondervoorzitter hebben al laten weten dat ze hun ontslag niet als definitief willen omschrijven, en dat er nog ruimte is voor verder dialoog.

■ De CAL (*Centre d'Action Laïque*, Franstalige afdeling van UVV, *nvdr.*) heeft opgeroepen voor een "état impartial" met een absoluut respect voor het principe van de neutraliteit. De organisatie stelt dan ook voor om levensbeschouwelijke symbolen te weren uit de publieke sfeer waar deze de staat vertegenwoordigd. Onder anere stelt men voor om alle Halal-maaltijden af te schaffen voor het publieke onderwijs, daar deze in een pluralistische samenleving een deur openzetten naar radicale differentiatie, waarbij de baat niet opweegt tegen de mogelijke meerkost. Ook andere domeinen als justitie, hospitalen en stembureaus worden door de CAL onder de loep genomen. Pierre Garland, voorzitter van de CAL roept op om een verklarend debat te houden over de aard van de publieke ruimte.

■ In Luik hebben op 19 oktober ongeveer 500 studenten en scholieren gedemonstreerd voor een publieke herfinanciering van het Franstalige onderwijs. Rond dit thema voert men aan Franstalige kant al een tijd actie, welke nu ook wordt ondersteund via manifestaties. Ook de FEF was aanwezig op de manifestatie.

■ Veto bericht dat het succes van het Erasmus-programma, er voor zorgt dat er langzaam aan een tekort begint te ontstaan. Het budget zou momenteel niet voldoende zijn om alle aanvragen te verwerken, en niet alle studenten die een beurs aanvragen zouden er een kunnen verkrijgen. Het Erasmus-programma lijkt dus in de lift te zitten, maar de bijbehorende financiering zou opnieuw moeten worden bekeken. Momenteel zou Vlaanderen zo'n 4.688.550 euro beschikbaar stellen voor Erasmus-beurzen. Dit jaar zouden de meeste instellingen nog toe kunnen komen, maar het budget lijkt zijn limieten te bereiken.

Crisis aan de ULB

Vers un automne chaud?

DOOR NATHANIËL BOVIN

Net als in de Belgische politiek, is het aan onze zuster-universiteit de ULB al enkele maanden crisis. Deze crisis barstte los eind september, met het ontslag van rector Phillippe Vinck. Gedurende de volgende weken ging het in crescendo richting een totale impasse bij de CA (*Conseil d'Administration* - Raad van Bestuur van de ULB, *nvdv.*). In oktober verschenen er dan ook enkele ronduit onrustwekkende berichten over de situatie aan de ULB in de Franstalige pers. Hierbij werd herhaaldelijk over 'intimidatie' geschreven. Op 4 oktober kopte le Soir dat aan de ULB de '*esprit libre*' zoek was. Het lijkt dus tijd voor een korte recapitulatie.

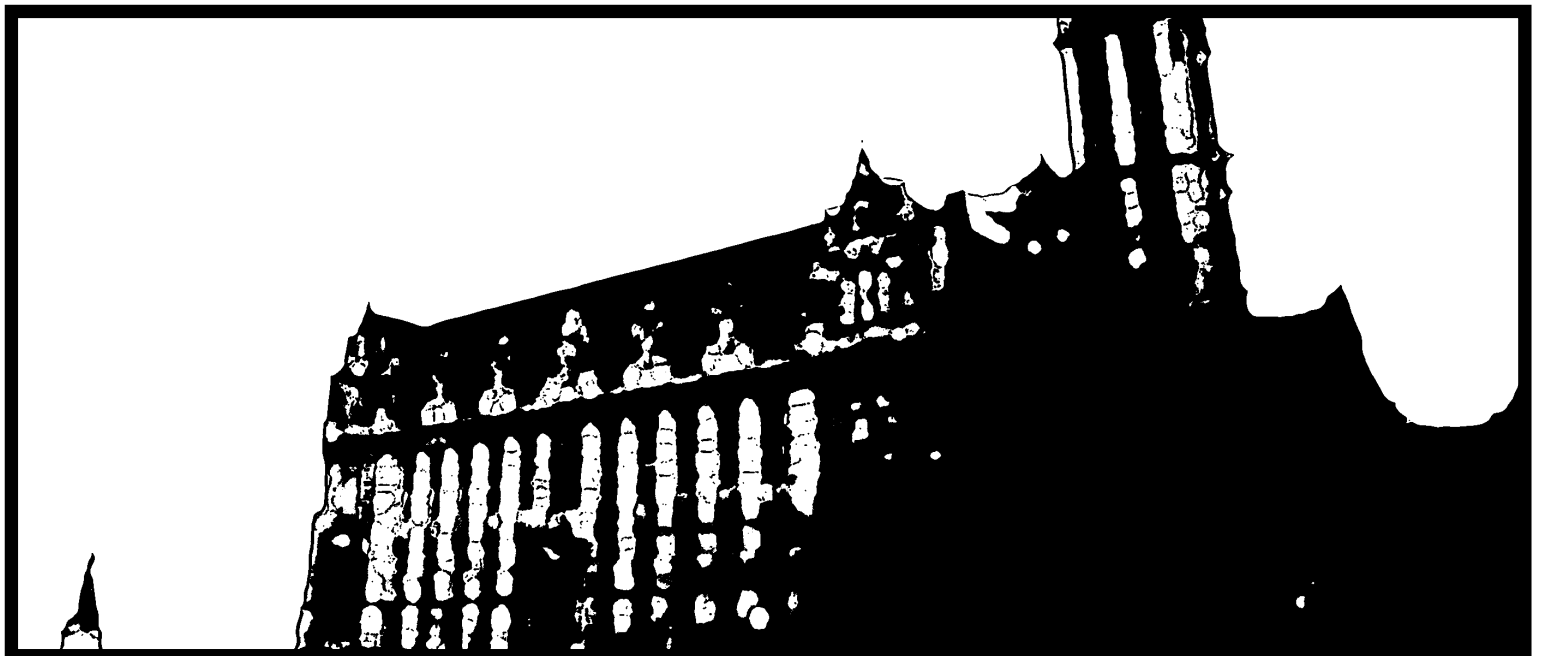
Volgend op het ontslag van de rector en als gevolg van de rol die de studenten hadden gespeeld, werden volgens le Soir enkele studentenvertegenwoordigers door het academisch personeel geïntimideerd. Bepaalde professoren zouden hen hebben aangesproken wegens de houding die ze hadden aangenomen, en uitspraken die ze in de pers hadden gedaan. Letterlijk schreef Le Soir op 4 oktober: "*En attendant, du côté des étudiants administrateurs (ceux qui siègent au sein du CA), on dit s'inquiéter des tentatives d'intimidations subies la semaine dernière au sein des conseils facultaires. L'un d'eux aurait été qualifié de « petit Bucella » par un professeur – un autre de « Bart De Wever », tandis que des menaces voilées auraient été proférées à l'encontre d'un autre à propos de son avenir universitaire*" Deze methode leek ook een zeker succes te kennen, daar verscheidene studentenvertegenwoordigers naar verluid zouden hebben geweigerd om nog verdere commentaar te laten publiceren. Ze verdedigden deze beslissing door er op te wijzen dat ze uiteindelijk aan de universiteit zaten om te slagen.

Enkele weken later, op maandag 18 oktober, werd er uiteindelijk een motie goedgekeurd, waarin de CA erkende dat er een '*crise*

de confiance' sprake was. Hierbij erkende en accepteerde ze enkele van de kritieken die de laatste weken rond bepaalde aspecten van haar werking waren geuit. Klaarblijkelijk geïnspireerd door gelijkaardige loopgravenoorlogen in de het Belgische landschap, stelde de CA vervolgens ook twee "*explorateurs*" aan. Pro-rector, Pierre de Maret en voorzitter van de Raad van Bestuur Jean-Louis Vanherweghem, kregen tot opdracht om de kandidaturen voor de voorzittersverkiezing, die op 17 januari 2011 plaats zullen vinden, in goede banen te leiden. Verder werd er ook gewag gemaakt van mogelijke vervroegde verkiezingen voor de CA, gedeeltelijk of eventueel volledig. De verkiezingen zijn normaal gezien pas voorzien voor december 2011.

Ook van buiten de ULB wordt deze crisis in het oog gehouden, o.a. de FEF (*Fédération d'Etudiants Francophone, nvdv.*) stelt zich argwanend op. Een mogelijke ontbinding van de CA dringt zich op, en daar wil de FEF niet van weten. Ze stelden in een communiqué dat de een dergelijke ontbinding de vertegenwoordigers van de studentengemeenschap het recht zou ontzeggen om hun mandaten te vervullen. Dit kan voor de FEF geen optie zijn, met de veranderingen in het hoger onderwijslandschap die zich ook binnen de Franstalige gemeenschap opdringen. Zo stelt het FEF nog: "*...organiser des élections étudiantes prendra au minimum deux mois. Ce seront deux mois d'inactivité du point de vue de la représentation étudiante. A l'heure où de grands changements se profilent dans l'enseignement supérieur tels que l'examen d'entrée en médecine, les fusions et le nécessaire refinancement, le rôle des délégués étudiants doit au contraire être renforcé.*" De studentenvertegenwoordigers hebben echter al laten weten dat zij alleszins niet van plan zijn om op te stappen.

Valt dus te zien hoe men aan de ULB deze crisis zal bezweren, zo niet wordt het waarschijnlijk eerder een St-Vé in mineur. ♦

Van Ecocampuskraks tot drinkbussen

Voor een gescheiden afvalinzameling, maar eerst PMD

DOOR JEROEN DERKINDEREN

Dat er aan de VUB nog steeds niet wordt gesorteerd zoals op andere universiteiten is inderdaad schandalig. Niet alleen wordt dit reeds aan de KUL en de UA gedaan, de VUB is bovendien ook trots op haar groene campus, maar hoe groen is die campus in Etterbeek nu echt? Vorig academiejaar verzamelden enkele studenten zich om voor een gescheiden ophaling te pleiten bij de administratie. Onder de noemer *Ecocampuskraks* werkten zij hun voorstellen uit om dit te verwezenlijken. De Moeial sprak met de administratie en enkele *kraks*.

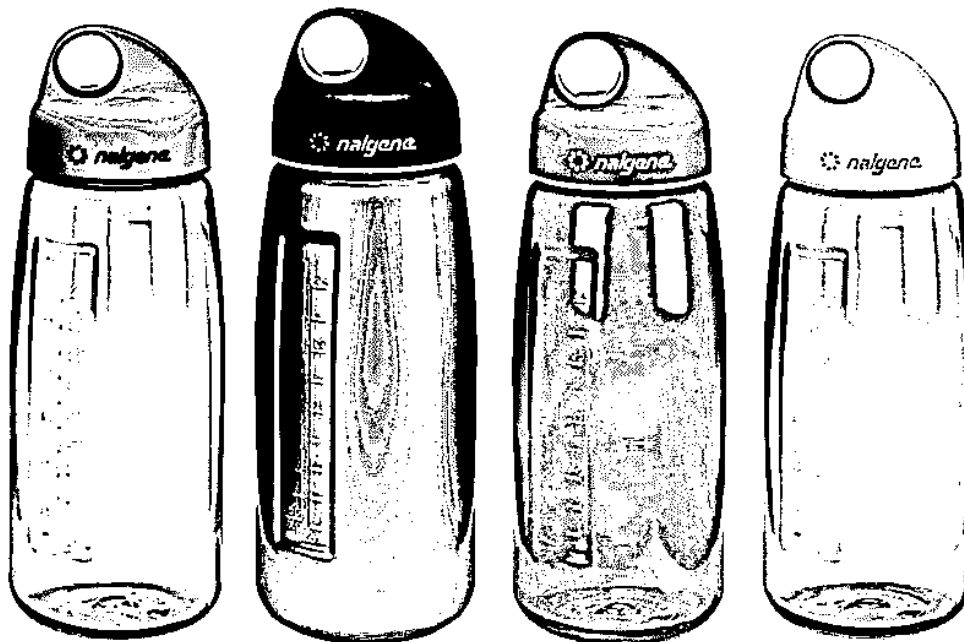
Ecocampus is een wedstrijd van de Vlaamse overheid die milieuzorg promoot bij studenten, aan universiteiten en hogescholen. Jaarlijks wordt er een wedstrijd georganiseerd door deze instantie en aan de VUB werden drie initiatieven ondersteund door de Vlaamse overheid rond afvalinzameling, namelijk *Recyclage nu en beter*, *Compost op de campus* en *PMD-project*. *Recyclage nu en beter* was een voorstel dat ingediend werd door Waldo Vanderhaeghen, Hannah Vanbelle en Sylvie Roelans, gesteund door de milieuoördinator Devuyst. Zij wilden zich inzetten voor gescheiden afvalinzameling. *Compost op de campus*

"Hoe zit het met de afvalophaling aan onze instelling? Niet bijzonder goed. Enkel in Jette zijn er ook voorzieningen voor de studenten om papier en PMD te sorteren."

was een idee van Milena Sonneveld, ondersteund door professor Rahier, dat handelde rond het opzetten van compostbakken. *PMD-project*, tot slot, kwam van de hand van Eva Miers, met medewerking van de heer Reuter, van de dienst Huisvesting. Zij wilden PMD gescheiden laten ophalen in de studentenkoten. Ook voorstellen rond het overvloedige flyeren werden op poten gezet. De Vlaamse overheid kende een subsidie van 2000 euro toe om de projecten te implementeren. Studiekring Vrij Onderzoek had hier een ondersteunende rol in.

Hoe zit het met de afvalophaling aan onze instelling? Niet bijzonder goed. Enkel in Jette zijn er ook voorzieningen

voor de studenten om papier en PMD te sorteren. Er wordt op de campus in Etterbeek niet gesorteerd, wat overigens geen uitzondering is in Brussel; behalve bij het personeel wordt papier gescheiden opgehaald. Ook glasbakken staan paraat. PMD wordt voorlopig bij het restafval gedeponeerd. De vele initiatieven van de milieudienst zijn lovenswaardig: zo wordt er duidelijk veel werk verzet om minder papier te gebruiken, zuinig om te springen met water en energie. Gezien de Milieudienst de verschillende projecten steunde, betekent dit dat de implementatie andere moeilijkheden heeft, veeleer praktisch van aard. Bij Facility Management werkt men aan dit project.

Afvalinzameling gebeurt als volgt: het afval wordt opgehaald en naar afvalhaventjes gebracht, nadien wordt dit in “het treintje” naar het containerpark achter gebouw T gereden, waar het samengeperst wordt en Veolia dit komt ophalen en verwerken. Veolia haalt echter geen PMD op. Knelpunten dus bij de ophaling van PMD, gezien vermelde keten ontbreekt.

Facility Management kaartte vorig jaar deze moeilijkheden bij de ophaling aan en de Ecocampuskraks werkten hun voorstel uit om een pilootproject op te starten. Dit hield in dat men een kot-unit van een PMD-bak zou voorzien, en dit idee werd gesteund door de milieudienst. Voor die praktische problemen werden oplossingen bedacht. Vanuit Facility Management kwam er in eerste instantie een negatief antwoord en wilde men dit pilootproject niet ondersteunen, omdat het ophalen van PMD-afval moeilijkheden met zich meebrengt. De Ecocampuskraks, geassisteerd door Studiekring Vrij Onderzoek, vonden het niet kunnen dat het pilootproject zo snel afgekeurd werd en stapten hiermee naar de rector: *“We zijn echter ontgoocheld om te moeten vaststellen dat de plannen voor onze pilootprojecten niet van start kunnen gaan. Door het verkrijgen van verkeerde of onduidelijke informatie groeide er een frustratie bij de studenten rond dit project waar nochtans heel wat werk is ingestoken.”* Hun kritiek concentreerde zich rond het feit dat dit helemaal niet moeilijk te implementeren is en dat men vanuit de administratie behoorlijk traag te werk ging, gezien zij oplossingen hadden bedacht omtrent de problemen inzake afvalinzameling.

Facility Management heeft echter een andere aanpak, waarbij men gaat werken rond de bewustwording, de kwantiteit van het gegenereerde afval gaat verminderen en een doeltreffende ophaling verzorgt. Interne rapporten wezen reeds uit dat de studentenbevolking klaar is om te sorteren. Facility Management is op zoek naar manieren om tapkraantjes te installeren voor frisdranken in de cafetaria. De heer Steen, van Facility Management, stelde ook in vraag of er wel voldoende PMD-afval op de campus wordt geproduceerd. De campus in Jette zorgt wekelijks voor 459 kilogram PMD,

Etterbeek voor 1735 kilogram. Men zou dit cijfer kunnen laten dalen, en ook dan nog blijft het voldoende om opgehaald te kunnen worden. Ook moet men de afvalbakken op strategische plaatsen neerzetten, aldus Facility Management, om de ophaling zo efficiënt mogelijk te laten verlopen. Tot slot zei de heer Steen in een telefonisch interview: *“Bovendien zien zo'n gescheiden afvalbakken er niet uit.”* Het esthetische argument is misschien niet het meest relevante, maar het wordt, zo lijkt, wel hoog in het vaandel gedragen door Facility Management.

Met het geld dat de Ecocampuskraks van de Vlaamse overheid kregen, konden zij hun project niet implementeren. Het project werd in handen genomen door Studiekring Vrij Onderzoek, al was de subsidie voor het Ecocampusproject (intussen waren Eva Miers en Milena Sonneveld uit het project gestapt en bleven enkel leden van Studiekring Vrij Onderzoek over). Om het op nuttige wijze te spenderen, kocht Studiekring Vrij Onderzoek een hele voorraad drinkbussen aan, een 300-tal, om die aan één euro aan studenten en personeel te verkopen. Het zijn zeer duurzame drinkbussen die *“BPA-vrij, stevig en oneindig herbruikbaar zijn”*. Dat 1900 euro voor

drinkbussen een erg hoge som is, moet hier niet bij vermeld worden, al moest de beslissing heel snel genomen worden. Studiekring Vrij Onderzoek heeft nog enkele acties in het achterhoofd om dit jaar uit te voeren.

Een document dat intern werd opgesteld concludeerde als volgt: *“Een SWOT-analyse op het geheel van de resultaten toont aan dat een gescheiden inzameling van PMD-afval aan de VUB perfect mogelijk is, mits een hervorming van het afvalbeleid.”* Bij facility-management wees men er echter wel op, dat momenteel de capaciteit voor verwerking niet bestaat. Hoewel er plannen zijn om een dergelijke capaciteit uit te bouwen, is het budget momenteel niet beschikbaar. De begroting die werd goedgekeurd op de Raad van Bestuur, zo benadrukte men vanuit facility-management, voorziet hier geen geld voor. Men hoopt echter bij de herziening van het budget, hier toch nog fondsen voor te verkrijgen. ❖

Dit jaar wordt er opnieuw een wedstrijd georganiseerd door de Vlaamse overheid.

Interesse?
<http://www.lne.be/doelgroepen/onderwijs/ecocampus/over-ecocampus/wat>

Nieuws: blijkbaar staat de student nu centraal

Student Centered Learning; et alors?

DOOR RUBEN CLAESEN

Je wordt ermee om de oren geslagen op elk evenement waar de Vlaamse Vereniging van Studenten *acte de présence* geeft. Het beleidsplan voor het huidig academiejaar – nog in de pijplijn – is ermee doorspekt, en ook op de opening van de twintigste European Student Convention liepen de monden over van *Student Centered Learning*. Het lijkt verdacht veel op een uit de Bologna-akkoorden verloren gelopen lege doos, maar toegegeven, achter de oppervlakte van SCL schuilt natuurlijk ook het lepe *summa cum laude*. Studentgericht leren, het zal wel zijn!

Die donderdag 14 oktober was de hoerastemming van de gezichten af te lezen, daar in één van de hallen van museum M in Leuven. En daar was reden voor: de twintigste European Student Convention stond op het punt geopend te worden, en maakt dat een stakeholder niet gelukkig? Officiële bedoeling van deze happening was de persvoorstelling van de toolkit voor Student Centered Learning, en dat op voorspraak van VVS, Education International (EI) en de European Students' Union (ESU).

Met de toolkit moeten de universiteiten aan de slag om eindelijk de student centraal te stellen. (Vanaf nu is het voor rectoren dus ook *officieel not done* om op academische openingen zomaar eventjes terloops de waarde van de student te vermelden.) Hoezo, zal u denken, is dat dan nog niet zo? Zo zwart-wit is het verhaal niet, volgens VVS. Met 'centraal' wordt de verhouding student-docent bedoeld. "*Lessen waar studenten op de trappen moeten plaatsnemen omdat de aula's te klein zijn, moeten tot het verleden gaan behoren*", aldus ESU-voorzitter Bert Vandenkendelaere. Dat wil dus zeggen: kleinere lesgroepen en meer interactie tussen de leerkracht en leerling om de al te brave Europese student eindelijk die o zo belangrijke assertiviteit in te lepelen. De redenering dat goed onderwijs vooral assertieve studenten moet voortbrengen, is dan niet ver weg. De vraag is of het Europees

onderwijslandschap doel en middel dan niet verwacht.

Maar vergis u niet, Student Centered Learning is geméënd. Het wordt een label, een waardemeter die in visitatiecommissies van onderwijsinstellingen zal verschijnen. Scores van 1 tot 10: *hoe studentgericht vindt u uw universiteit?* En uitgerekend de Katholieke Universiteit Leuven schijnt dat label al verdiend te hebben, althans volgens Vandenkendelaere. Zo zei hij in zijn speech dat Leuven niet alleen een prima gaststad is, maar ook dat "de KUL tot voorbeeld van velen kan strekken". Uitgerekend Vlaanderens grootste universiteit met 30.000 studenten moet als voorbeeld dienen voor studentgericht leren. *Qué?*

En dat is geen bedenking die de KUL zich ter harte moet nemen, maar wel de bedenkers van zo'n amper meetbaar en bijgevolg willekeurig begrip. Want wanneer is een instelling studentgericht?

Als de grote aula's van 600 studenten opgedeeld zijn in 101 kleinere groepjes? Als de student zich centraal gesteld voelt? Het is een begrip dat rammelt langs alle kanten.

Want in een tijd dat de budgetten van de onderwijsinstellingen omgekeerd evenredig zijn aan het belang ervan, moeten de gevulde aula's plaatsruimen voor kleine groepen, wie weet zelfs in klaslokalen. Afgezien van het feit dat universiteiten geen hogescholen zijn en hogescholen ook geen universiteiten, betekent dat ontegensprekelijk een veel grotere werkdruk voor het docerend personeel, dat nu al te kampen heeft met het Syndroom van *Publish or Perish*, ofwel: publiceren of creperen. Noch Vandenkendelaere, noch Monique Fouilhoux van Education International, noch Tom Demeyer van VVS konden voorspellen wat er met de werkdruk zou gebeuren. Ideeën opperen is goed, maar voordat ze gelanceerd worden, is het misschien beter om hen eerst te linken met hun gevolgen

Extra mankracht om les te geven dan maar? Niet alleen zijn er de al eerder aangehaalde budgettaire bedenkingen, ook is niet iedere deskundige gemaakt om te doceren. Gaat het tenslotte niet om de verrijking en de kennis van de student, en niet om zijn assertiviteit? Het is van het grootste belang dat de universiteiten niet verworden tot diplomafabrieken. Een omzetting van de term Student Centered Learning in de realiteit zou zo dus wel eens een ramp kunnen veroorzaken in Vlaanderen Onderwijsland.

En dan is er nog het gedweep met het Amerikaanse onderwijssysteem. Kwaliteitsonderwijs op Amerikaanse leest, met een maximum aan communicatie tussen docent en student: dát is kwaliteit! Die trend was eveneens te bespeuren op de opening van de European Student Convention en ook Paul De Grauwe, professor Internationale Economie aan de KUL, had er in een column in De Morgen de mond van vol. De Grauwe ging zelfs nog verder en stelde dat de onderwijsinstellingen best hun eigen keuzes zouden maken, in plaats van “*een minister en zijn administratie in Brussel*”. Neen, in de plaats moeten financieel onafhankelijke en - à la Harvard - bijzonder selectieve projecten uit de grond gestampt worden, voor de top één-procent van de studenten.

"Maar vergis u niet, Student Centered Learning is geméénd. Het wordt een label, een waardemeter die in visitatiecommissies van onderwijsinstellingen zal verschijnen."

Ongetwijfeld zal dat een kweekvijver voor talent betekenen. Is de weg van de astronomisch hoge inschrijvingsgelden echter de weg die Vlaanderen en Europa zouden willen bewandelen – zij het gedempt door studiebeurzen? Want de tijd dat intellectuele bagage, studeren en geld aaneengeregen begrippen zijn, zouden we toch achter ons laten? Let wel, het idee van een elite-universiteit mag zeker niet zomaar afgeschoten worden, als het tenminste om de intellectuele elite gaat, en niet om de vermogende. In dat geval wordt een Europees project onvermijdbaar; alleen krijgt Vlaanderen immers geen eliteschool uit de grond gestampt zonder de al eerder vermelde hoge inschrijvingsgelden.

De Grauwes column heeft wel degelijk uitstaans met Student Centered Learning: “*De top tien beste Amerikaanse universiteiten (Harvard, Yale, Princeton,*

Chicago, Stanford en dergelijke) tellen gemiddeld 17.000 studenten. De Vlaamse overheid samen met de rectoren vinden echter dat de Vlaamse universiteiten nog te klein zijn. Er zijn nu opnieuw plannen om door verdere consolidatie de universiteiten nog groter te maken”, aldus De Grauwe. En zo bereiken we het knelpunt van Student Centered Learning: het ontkent het hedendaagse massaonderwijs.

Er is niets mis met tot de nok gevulde aula's. Hen bannen is als tegen 1,2 miljard Chinezen zeggen dat ze niet in groepen van groter dan vier over straat mogen lopen: praktisch niet haalbaar. In plaats daarvan is het beter om heel die assertiviteitspoespas te laten rusten en een gezond evenwicht te vinden tussen hoorcolleges in grote aula's en toepassingen ervan in kleinere groepen. En voor wie assertiviteit primeert op kennis, kan altijd eens een paar dagen Nederland overwegen. ♦

Ruining Tintin?

Kuifje academisch bekeken

DOOR JEROEN DERKINDEREN

Nadim Damluji, 22 lentes jong en Amerikaan met roots in Irak en Libanon, heeft een academisch thema uitgekozen waar menig student met jaloerse ogen naar kan kijken. Hij bestudeert Kuifje op het hoogste niveau. Om zijn vragen te beantwoorden, mag hij met de *Thomas J. Watson Fellowship* de halve wereld afreizen. In het bijzonder onderzoekt hij het racisme in de Kuifje-strips, maar ook de impact op de jongere generaties op de verschillende plekken die hij gaat bezoeken. Zijn stops zijn: Brussel, Caïro, India en China. In Brussel heeft hij een bijzonder gevoel, dit waren de lijnen die Hergé immers tekende. "It's the real thing. It's eye-opening." Nadim Damluji houdt van Kuifje, maar heeft wrange gevoelens rond Hergé. Hergé is bijzonder respectloos voor de niet-westerlingen die Kuifje tegenkomt, en dit blijkt allesbehalve onschuldig te zijn. Nadim is een kritische geest die ingaat tegen de tendensen om Kuifje te relativieren. De Moeial greep z'n kans om al zijn vragen op deze kenner los te laten: Kuifjes seksualiteit, specifieke stappen die je moet ondernemen om Tintinoloog te worden en de impact van dit jeugdidoel.

d.M.: Wat is het verschil tussen de Amerikaanse en Europese stripcultuur?

Om dit verschil uit te leggen, gebruik ik meestal Superman en Kuifje. Er is een groot verschil tussen deze twee helden. De mainstream strips in de Verenigde Staten gaan over mensen met superkrachten, ze werden gebeten door een spin of wat dan ook. Ze zitten niet in de 'echte' wereld, eerder een overdrijving hiervan. De lezers zijn ook erg verschillend, het publiek is eerder beperkt, al kent iedereen Superman of Batman, maar niemand zal een lievelingsuitgave hebben. Het publiek is voornamelijk mannelijk en lichtjes nerdy. Hier in Europa, als je Kuifje als voorbeeld neemt, zijn de personages eerder realistisch: ze leven in de echte wereld, zonder superkrachten, met minder *fantasy*. Jij en ik kunnen ook naar Congo gaan. Het publiek is veel breder, jong en oud.

Iedereen in België zal een favoriete Kuifje-strip hebben.

d.M.: Wanneer trad je voor het eerst in contact met Kuifje?

Ik was acht en leefde destijds in Beiroet. Een vriend had de volledige collectie van Kuifje, in het Frans.

Na school gingen we er in lezen en ik was er onmiddellijk zot van.

d.M.: Waarom is Kuifje zo populair?

Ik denk omdat hij op een zekere manier een beetje 'saai' is, en dat bedoel ik niet als een belediging. Kuifje is zoals een wit blad waar iedereen zichzelf in kan lezen, bewust of onbewust.

Hier ziet men hoe in bepaalde gevallen zwarte personages werden vervangen, echter, beter was het niet. Academische citatie: "Le Crabe aux pinces d'or", p. 55, B3

Kuifje reist veel en hij is niet echt een man van Europa, eerder van de wereld. Overal waar hij is geweest, voelen de mensen dat ze een klein beetje van hem bezitten.

d.M.: Onlangs hadden we het nog over Kuifjes seksualiteit, bijzonder asexueel. Wat denk jij daarvan?

Ach ja, dat hoort een beetje bij zijn imago, hij heeft ook geen familie. Eerlijk gezegd denk ik dat dit een van de non-issues is. Gezien hij ogenschijnlijk maar weinig verbanden heeft, geeft dit ook de kans om jezelf in hem te lezen. Misschien is dat zelfs een beetje de sleutel van zijn succes. Veel mensen dachten toen Hergé Kapitein Haddock introduceerde dat Kuifje een minnaar had. Als je Hergé zijn biografie raadpleegt, zie je dat hij Kuifje waarschijnlijk lang beu was, en dat hij wellicht een personage wilde toevoegen met een andere, norsere dimensie. Met de jaren bleef hij dit doen, onder meer met mevrouw Castafiore, die mogelijk naar zijn ex-vrouw verwijst. Ik denk dat het eigenlijk niet zo veel uitmaakt, en dat Hergé dit helemaal niet zo bedoelde.

Het interessante is wel dat er geen originele strips meer zijn uitgekomen sinds 1976 en dat er nog steeds over hem wordt gepraat. Jaarlijks komen er nog artikelen over hem uit, en we zoeken nieuwe manieren om naar Kuifje te kijken, ook ik natuurlijk. Bij momenten denk ik dat we te veel in hem willen zien. Het zou geweldig interessant zijn als we zo'n subversief homoseksueel personage in hem konden vinden, maar ik denk dat het daar niet om gaat. Kuifje is meer een scoutsjongen, onschuldig, met waarden. Een liefdesaffaire zou hier helemaal afbreuk aan hebben gedaan. Hergé zou er te bang voor zijn geweest om dit beeld aan te passen.

d.M.: Waar kwam het idee vandaan om Kuifje op een academisch niveau te gaan bestuderen?

Ik las Kuifje al lang en bleef voor ruime tijd mainstream strips lezen. Langzaam aan las ik ook meer *independent* auteurs, zoals *Blankets* door Craig Thompson, *Berlin* door Jason Lutes, *Palestine* door Joe Sacco, *Persepolis* door Marjane Satrapi, *Jimmy Corrigan: The Smartest Kid on Earth* door Chris Ware, *Asterios*

Polyp door David Mazzucchelli, *Black Hole* door Charles Burns en *Scott Pilgrim* door Bryan Lee O'Malley. Ik begon meer volwassen strips te lezen, of graphic novels, wat gewoon een idiote term is voor strips, die donkerder waren. Kuifje bleef echter wel mijn referentiepunt. Ik ging politieke wetenschappen studeren in Whitman College in Walla Walla (Staat van Washington, *nvdv.*), en ik richtte mij op postkoloniale studies. Ik kwam in contact met het denkwerk van Edward Saïd en hij beïnvloedde mij erg veel. Het sprak mij erg aan hoe 'Arabieren', 'Afrikanen' en anderen in de media en literatuur geportretteerd werden. In 2008 was ik in Chicago aan het werken voor de Obama-campagne en tijdens een *yard-sale* kocht ik een strip van Kuifje om deze op de terugweg naar huis te lezen. Toen ik dit las, keek ik hier met heel andere ogen naar. Kuifje verloor zijn onschuld en zijn goedheid voor mij. Ik realiseerde mij dat deze strips mij hadden kunnen beïnvloeden in hoe ik naar andere mensen keek, zoals Indianen. *It's so racist!* Hergé nam eigenlijk alleen maar de tijd om zijn westerse personages uit te werken, alle anderen waren zo leeg of hadden slechts een punch-line. Voorbij zomer was ik in Beiroet, waar ik lokale striptekenaars ontmoette en daar smolten mijn ideeën samen. Er waren verschillende striptekenaars die een politieke boodschap trachtten voort te brengen, ook Kuifje is daar populair. Het gaat erom dat zij hetzelfde medium gebruiken waar Hergé zo invloedrijk in was en is, maar op hun manier. Deze mensen hanteren hetzelfde medium om juist een ander beeld van "de ander" te creëren.

d.M.: Wat moeten we doen om Tintinologist te worden?

Het *Thomas J. Watson Fellowship* geeft ieder jaar veertig toelages voor onafhankelijk onderzoek. Ik was lang met het idee bezig, en voor lange tijd wist ik niet of het haalbaar was. Op een dag tikte ik 'Kuifje' op het internet in, er ging een hele wereld voor mij open. Ik ontdekte dat er overal ter wereld mensen zijn die zichzelf Tintinologist of Tintinophile noemen. Jaarlijks komen er boeken uit over Kuifje, zoals 'Kuifje en psychologie'. Ik merkte op dat er niet veel mensen bezig waren met Kuifje en racisme. Ik diende mijn voorstel in.

Hoewel het racistische element in Kuifje pijnlijk is voor mij, wilde ik Kuifje niet zomaar verwerpen. Vandaar kwam mijn vraag: hoe kan je Kuifje, die cultureel zo geliefd is, verzoenen met iets dat cultureel zeer verwerpelijk is, racisme? Met mijn beurs kan ik de wereld rondreizen om mijn onderzoek te volbrengen.

d.M.: Vertel me wat meer over de reis die je te wachten staat: België, Egypte, India en China.

Hier in België heb ik voornamelijk gekeken naar hoe Europeanen met Kuifje omgaan, hem percipiëren en wat Kuifje zo bijzonder maakt. De volgende plaatsen, waar Kuifje ook is geweest, wil ik meer naar de impact kijken op het 'zelf'. In Caïro zal ik onder andere met de jeugd werken. Ik wil kijken hoe zij omgaan met het beeld dat naar voren wordt geschoven door Hergé van afzeters, moordenaars of heethoofdige Arabieren. Ik wil ook naar hedendaagse stripcultuur kijken, hoe zij zich tegen Hergé verzetten. Welk soort van stripverhalen werden gecreëerd op de plekken waar Kuifje naartoe reisde? Aan het einde van de reis zal ik wellicht al mijn gesprekken bundelen. Tijdens de conferentie van de *Fellowship* zal ik moeten spreken. Welke vorm mijn onderzoek zal aannemen, weet ik nog niet.

d.M.: Waarom ligt de academische wereld nog steeds wakker van Kuifje?

Er zijn verschillende soorten Kuifjekenners. Ik hou mij met het politieke aspect bezig. Velen werken samen met *Moulinsart* (organisatie van de erfgenamen van Hergé, *nvdr.*), die ook bezig zijn met enkele interessante projecten. Het wordt nu gerund door Hergés weduwe en haar echtgenoot, Rodwell. Ook ik heb hen gecontracteerd, al was dit niet echt nuttig voor mij, gezien zij zo dicht bij het materiaal staan, zijn ze ook niet echt kritisch. Kuifje wordt ook nog steeds bestudeerd omdat er iets tweezijdig aan is. Zoveel mensen lezen het als kind, groeien er mee op en het is boeiend voor mij om het kritisch te

"Alle personages die er overdreven joods of zwart uitzagen, werden door Arabieren vervangen. Het interessante is dat hij zelf niet scheen te begrijpen waarom dit gebeurde."

analyseren. Academici zijn nog steeds erg geïnteresseerd in Kuifje omdat er zoveel in zit en er zo veel uit te halen valt. Na een tijd schreef Hergé zijn strips niet meer alleen voor kinderen, dus zit er meer in.

d.M.: Op welke manier is het studeren van Kuifje relevant in een hedendaagse context? Welke impact wil je veroorzaken met je onderzoek?

We kijken naar Kuifje als een voorbeeld van kolonialisme, of binnen een koloniale context. Voor mij is Kuifje nog niet helemaal in vraag gesteld. Ik wil het niet op een ondankbare manier doen of hem verbannen van de boekenplanken (hiermee verwijst Damluji naar Mbutu Dieudonné, die 'Kuifje in Afrika' uit de boekenwinkels wilde bannen omwille van het racisme, *nvdr.*). Ik denk niet dat dat productief is. Wat beter werkt, is als we kijken naar wat Kuifje zegt en waarom het belangrijk is wat hij zegt. Voor mij, en ook voor een heleboel andere mensen, is Kuifje de eerste ontmoeting met de verschillende werelddelen. Mensen krijgen een beeld van de verschillende landen die Kuifje bezoekt. Dat wordt onvoldoende in vraag gesteld en dat is in mijn ogen problematisch. Hergé zelf, bijvoorbeeld, verliet België nauwelijks tot hij een

mentale inzinking had toen hij rond de vijftig was. Hij creëerde erg sterke beelden van de wereld zonder België te verlaten. Dat is erg gevaarlijk, want je beïnvloedt hoe mensen naar de wereld kijken. Vaak worden strips als onbelangrijk gezien. Echter, als je naar het aantal mensen kijkt dat Kuifje en *Kim* van Rudyard Kipling (een omstreden en erg clichématige roman, *nvdr.*) heeft gelezen, geeft dat wel wat aan. Strips zijn daarenboven meer rechtstreeks, de tekeningen alleen spreken boekdelen. Arabieren of Joden in Kuifje worden zeer stereotiep afgebeeld. Wat ik hoop te bereiken met mijn onderzoek is om Kuifje uit te dagen en mensen hierover te doen nadenken.

d.M.: Mensen staan hier, in België, vaak niet kritisch tegenover Kuifje, zoals je zei. Men wil er liever exotisme dan racisme in zien.

Ik verwachtte wel een aantal gesprekken hier in Brussel, maar die liepen volledig anders. Meer mensen verdedigen hem dan ik verwacht had. Neem nu het geval met het album 'Kuifje in Afrika'. Over het proces werd vaak gezegd: dit is belachelijk. Door het proces is dit echter wel het meest verkochte album, zijlings vermeld. De mensen die ik hier sprak zeggen vaak dat het wel racistisch is, maar dat het in zijn tijdsgeest bekeken moet worden. Ik wil ook niet choqueren, maar ik denk wel dat mensen hem meer in vraag moeten stellen. Ik zeg niet dat Kuifje zelf racistisch is, maar Hergé wel, zeker hoe hij mensen portretteerde. Het beste voorbeeld zijn de eerste zes albums, die kwamen in zwart-wit uit. Na de oorlog vroeg zijn uitgever, Casterman, om deze te heruitgeven en te bewerken. Hier deed hij verschillende jaren over. Alle personages die er overdreven joods of zwart uitzagen, werden door Arabieren vervangen. Het interessante is dat hij zelf niet scheen te begrijpen waarom dit gebeurde. Meestal beweert men dat Kuifje slechts racistisch is in Congo, maar de voorbeelden kun je overal vinden. Het is

boeiend om te kijken naar wat Hergé zelf aanvoelde om te veranderen. Hij voelde wel aan dat de stereotiepe wijze van het afbeelden van Afrikanen anders moest, maar zelf had hij dan weer niets tegen sombrero-latino's of Arabieren. Dan heb je natuurlijk de al dan niet vermoedelijke banden van Hergé met de collaboratie, maar dat is een ander verhaal.

d.M.: Favoriet personage?

Haddock!

d.M.: Favoriete strip?

Kuifje in Tibet! Hergé had pas zijn mentale inzinking gehad. Hij ging voor het eerst reizen, naar Frankrijk, onder meer voor psychiatrische hulp. Het is een weergave van die periode. Dit is voor mij het meest complexe Kuifje-album. Ook in de kleuren, neem bijvoorbeeld de erg lichte, witte panelen (*wijst naar een van de panelen van het vliegtuigwrak*). Hij sprak er zelf over dat hij zijn hoofd aan het zuiveren was. Dit is Kuifje op een ander niveau, dynamischer. Zo iconisch: de yeti.

d.M.: Je komt er ook een van de weinige niet-westerse personages tegen die enige diepgang heeft, Tharkey, de berggids.

Inderdaad. Dit album is menselijker. Neem de yeti, het is niet meer het afgrijselijke aap-monster zoals in 'De zwarte rotsen', maar hij krijgt een menselijk kantje. De Yeti is complexer, op een manier die Hergé nooit had gecreëerd, hij is niet kwaadaardig. Het laatste beeld geeft dit goed weer.

d.M.: Als je Hergé een vraag zou kunnen stellen, wat zou jij hem vragen?

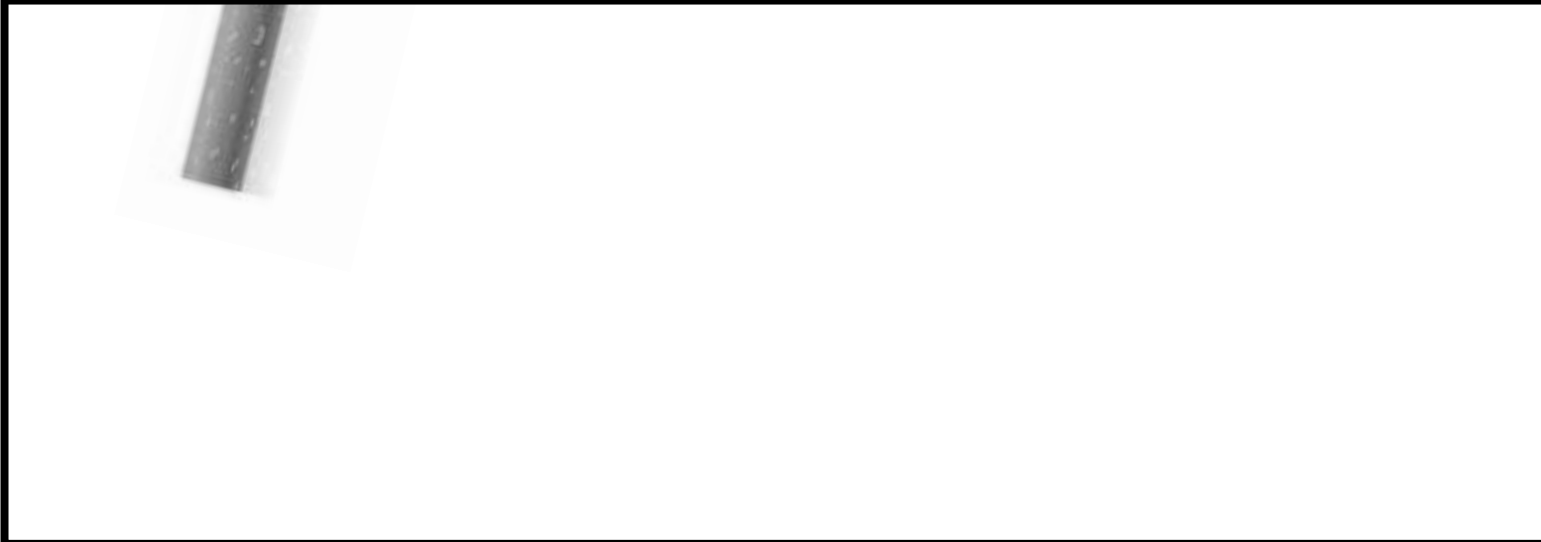
Ik voel me in een bizarre manier in zijn schaduw. Ik woon om de hoek van waar hij gearresteerd werd (Sint-Gillis-voorplein, *nvdr.*). (*Denkt bijzonder lang na, peinst, piekert, zucht en twijfelt*) Ik heb vaak het gevoel dat hij Kuifje schreef en tekende omdat hij min of meer moest. Ik zou hem vragen: *Do you actually like Tintin? (lacht)*

d.M.: Bedankt voor dit gesprek! ♦

Blog van Nadim Damluji:
<http://tintintravels.tumblr.com/>

Uw artikel hier!

De koppen van morgen

Satire!

DOOR KENNETH PONTZEELE

Zoals elke maand, hier de koppen van morgen!

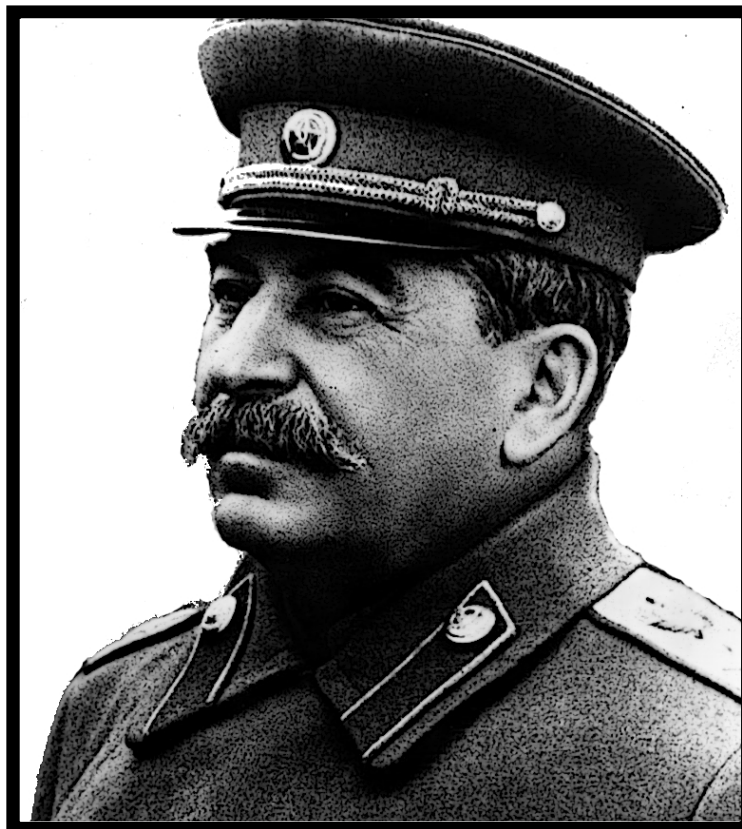
Niemand van VUB-administratie te vinden voor reactie op verwijten van incompetentie

De redactie van dit blad probeerde heel deze maand tevergeefs een reactie te krijgen van iemand van het administratief personeel van onze alma mater, in verband met hun vermeend onvermogen om bereikbaar te zijn. De klachten bereikten de redactie toen bleek dat meer dan een maand na de deadline waarop alle studenten ten laatste hun inschrijvingsdocumenten en aanvragen voor alle geïndividualiseerde studietrajecten moesten indienen er nog steeds geen officiële bevestiging was van wie nu juist ingeschreven was voor welk vak. Er kwam dus ook geen bevestiging van een hardnekkig gerucht dat onder de studentenbevolking circuleert: dat alle documenten van de hele instelling, via een geavanceerd systeem van hydraulische buizen, rechtstreeks van de facultaire brievenbussen op het bureau belanden van één hardwerkende, maar licht dove, blinde en dementerende ambtenaar in een donkere kelder onder gebouw M.

UVV bedankt aartsbisschop voor bewezen diensten

In een controversiële persconferentie liet de voorzitter van de Unie van Vrijzinnige Verenigingen weten dat zijn organisatie mgr. Léonard 'vanuit de grond van ons hart' bedankt voor bewezen diensten. *"Monseigneur Léonard heeft in de eerste maanden van zijn ambt meer mensen overtuigd van de deugden van het vrijzinnige dan wij in vier decennia ooit konden dromen"*, aldus een uitgelaten voorzitter. *"Na de pedofilie-schandalen vreesden wij dat de Katholieke Kerk toch enige moeite ging doen om de laatste goodwill die het bij de Vlaamse bevolking restte niet geheel te vernietigen, maar gelukkig besloot deze geweldige 'vriend van het vrijzinnige' (een titel die vanaf dit jaar jaarlijks zal uitgereikt worden aan mensen die een bijzondere anti-klerikale verdienste tonen, nvdv.) om nog een extra offensief te lanceren door de reactionaire gedachtebeelden over homoseksualiteit van het instituut dat hij vertegenwoordigt nog eens uitgebreid in de verf te zetten."* Een merkbaar emotionele bestuurder van UVV trad zijn voorzitter bij: *"We hadden ons nooit kunnen inbeelden hoe wij van de kerkbelasting een punt konden maken zonder de talloze illustraties van Léonard en zijn trouwe collega's, die vanuit een instelling die bijna 100 miljoen euro belastinggeld per jaar krijgt, koppig volharden in het zich verder en verder distantiëren van wat al decennia de publieke opinie blijkt te zijn."*

Na deze persconferentie trok een delegatie van UVV naar het aartsbisschoppelijk paleis met een dankbetuiging en een ontdopingsformulier, voor als de goedgehartige man zélf in de voetsporen zou willen treden van al degenen die hij zo onbaatzuchtig heeft gemotiveerd.

De Moeial reageert op beschuldigingen van achterhaalde politieke propaganda.

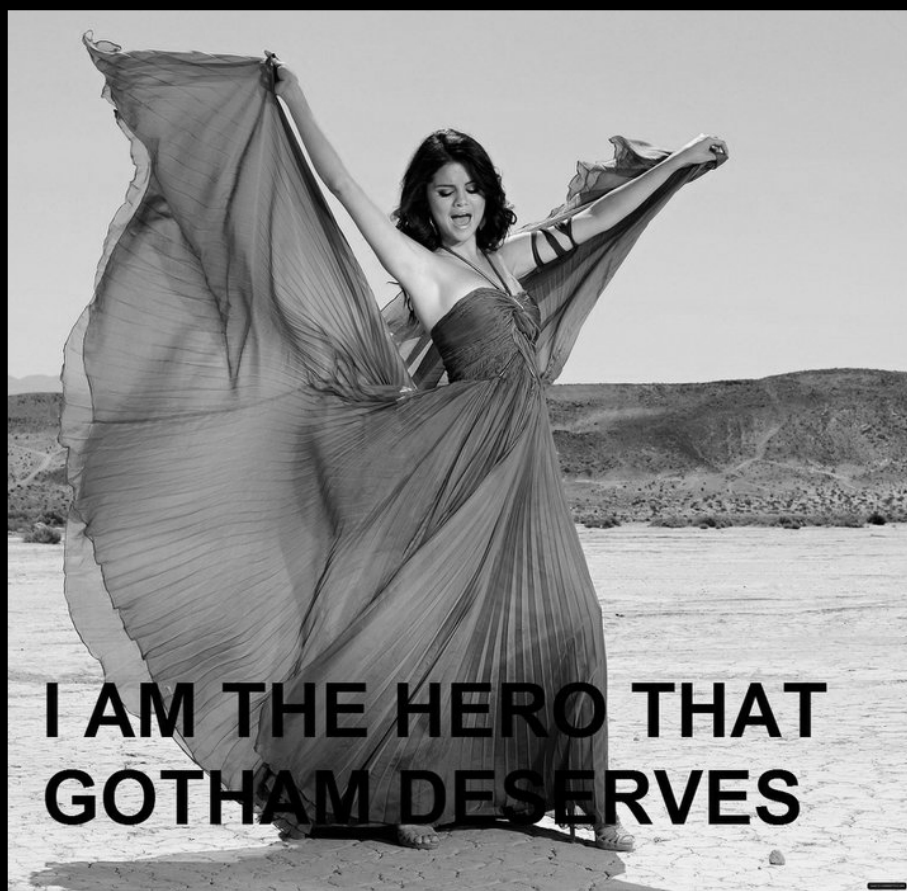
Na een zoveelste gerucht over rode propagandisten bij 'De Moeial', het studentenblad aan de Vrije Universiteit Brussel - die mij nota bene elke maand een royale vergoeding aanbieden voor dit stukje, en de "overduidelijke" ideologische bias dat dit blad zou tentoonspreiden in allerhande artikels over onderwijsbeleid, Brussel en het studentenleven, besloot deze onafhankelijke journalist om een interview af te nemen met een redactielid, die uit vrees voor represailles anoniem wenste te blijven. Gevraagd naar de vermeende rode tint van dit blad: *"de Moeial-redactie is werkelijk vergeven van fundamentalistische gekken! Aanvankelijk dacht ik nog dat het ironisch was, toen bijvoorbeeld besloten werd dat vergaderingen niet konden beginnen zonder eerst ook de Russische versie van 'De Internationale' in te zetten, en lachte ik dit weg. Hoe naïef! Een week later hing er bij het altaar van Marx, Engels, Lenin en Mao ineens een Stalin. Stalin godbetert! Toen ik zei dat de goelag misschien niet mijn interpretatie was van de permanente revolutie, weliswaar noodzakelijk in de dictatuur van het proletariaat, had je hun blikken moeten zien!"* Toen ik er het redactielid aan herinnerde, na enkele minuten uit te weiden over *"revisionistische gekken die een ijspriem verdienen!"*, dat het hier eigenlijk over de Moeial ging en hem

"In een controversiële persconferentie liet de voorzitter van de Unie van Vrijzinnige Verenigingen weten dat zijn organisatie mgr. Léonard 'vanuit de grond van ons hart' bedankt voor bewezen diensten."

opwierp dat hij zélf dus ook duidelijk Communistisch was: *"ja natuurlijk, wat zou ik anders gaan zoeken bij de Moeial? Sinds we in de jaren '80 het bevel van Moskou kregen om enkel nog voor de buitenwereld termen als "hoofdredacteur", "redactie" en "secretaris" te gebruiken, schakelden we intern over naar "Grote Roerganger", "Staand Comité van het Politburo" en "Generaal Secretaris van Propaganda". Nu zijn wij de laatste rode garde aan de VUB geworden!"*, deelde het redactielid nog mee, alvorens hij aankondigde dat hij zich spoedig zou afsplitsen van deze organisatie om een eigen, ideologisch consequent en anti-sektarisch studentenmagazine 'de Moeier' op te richten. ♦

De uwe, tot 'de Moeier' mij meer betaalt
Kenneth Pontzeele

Ars Poetica!

NO AGE: INTERVIEW YES

Muziek

DOOR PIET VAN DE VELDE

FOTOS DOOR HERMINE
COOREMAN

De tijd dat de AB en de Botanique nog het belangrijkste marktaandeel hadden in hippe groepjes is nu een officieel verleden tijd. Voor een van de meest spannende groepen van dit ogenblik moest ondergetekende helemaal naar De Kreun in Kortrijk afzakken. **No Age** is ontstaan uit de assen van de punkband **Wives**. In L.A. behoren ze tot de scene van de legendarische concertzaal The Smell. Nu hebben ze plaat nummer drie uit, *Everything in Between*, die een eclectische mengeling van (post-)punk, shoe-gaze en zelfs wat ambient is. De ontvangst zowel bij publiek als bij critici was zeer positief. Live staat het duo er zoals een groep op een podium moet staan: krachtig en luid. Drummer/zanger, Dean Spunt en gitarist Randy Randall hadden nog maar net hun veganistische maaltijd naar binnen gewerkt, of De Moeial stond al klaar met een microfoon.

d.M.: Op deze plaat hoor ik ineens veel meer elektronische klanken. Een licht onverwachte stap voor een band die twee platen geleden nog omschreven werd als "punk".

Dean Spunt: Ik denk dat we allebei wel overtuigd zijn dat elektronische muziek een belangrijke rol heeft gespeeld als het op invloeden aankomt. Het grootste verschil ligt dat, in tegenstelling tot onze eerdere pogingen, de elektronica niet meer zo'n rol speelt op de achtergrond, maar zelf een deel is geworden van de muziek. Het decoratief aspect is verdwenen en is omgevormd tot een functioneel deel in het groter geheel.

Randy Randall: Kijk op een nummer zoals *Teen Creeps* (LP: *Nouns*, nvd.), hoor je dat al een klein beetje, maar eenmaal dat de song daar is opengebarsten, verhuist de elektronica naar de achtergrond. Ik denk dat de invloed ook komt van omdat we opgegroeid zijn met hiphop. In de jaren '90 werd daar al wat meer met samples en andere elektronische snufjes gespeeld.

Spunt: Mensen zoals **Henry Rollins** behoren tot een andere generatie. Ik denk dat wij meer vrijheid hebben. Mensen

hoeven zich niet zo puristisch te gedragen, zoals Henry af en toe durft. Het is leuk omdat te doen.

d.M.: Zo leuk dat jullie zelfs een remix hebben gemaakt voor Bloc Party.

Randall: Die opdracht voor Bloc Party was gewoon zeer interessant. Je kreeg een stukje muziek waar je ver van verwijderd was. Er bestaat dus geen enkele emotionele band met de muziek en jezelf. Je kan bijna koel en mathematisch met enkel het 'geluid' bezig zijn. Bij je eigen songs gaat dat niet zo gemakkelijk.

Spunt: Het is gewoon tof om te knoeien met muziek van andere mensen. Want tussen ons gezegd en gezwegen zijn wij niet zo'n fan van Bloc Party.

d.M.: Het zal dan toch een aardige duif hebben opgeleverd?

Randall: Nope, ze hebben ons gewoon gebeld. Wel, hun management heeft dat gedaan, vervolgens hebben wij wat zitten prutsen.

Spunt: Het is misschien moeilijk om te geloven, maar soms doen we wel eens zotte dingen. Het hoeft niet altijd om veel

centraal stond. We zijn nu niet van plan om DJ's of producers te worden. Laten we daarover duidelijk zijn. (*stilte*) Ach wie weet.

d.M.: Zoals af en toe een late night show in de war sturen? Bijvoorbeeld de Late Late show van Craig Ferguson? (1)

Spunt: Draag een T-shirt van **Obama** net voor de verkiezingen en je komt in de problemen. Op het moment dat ze die T-shirt zagen, viel hun mond wagenwijd open.

Randall: Je zag ze zo direct op ons afstormen: "oh no, we really want you to wear it, but we just can't let you.". Dat was een gespeelde hypocrisie van een zeer hoog niveau. Ze zeiden dat dit zou tellen als reclame voor Obama en dan zouden we ook "rechtstreeks" reclame moeten maken. Uiteindelijk hebben we dan maar voor een andere optie gekozen: een witte T-shirt met "Free Health Care" erop geschreven. Ach, alles is anders zo politiek geladen, maar als puntje bij paaltje komt dan zijn ze een stuk voorzichtiger.

d.M.: Gelukkig werd Obama dan toch verkozen als president en zei jij, Randy, dat je voor het eerst in een decennium weer gelukkig was om Amerikaan te zijn. Nog altijd gelukkig?

Randall: Ik denk, dat ik net zoals de rest van de Amerikanen, die vreugde nu beter in zijn context kan plaatsen. Het was een mooie overwinning en een krachtig signaal van het Amerikaanse volk. Die weg is gewoon niet zo eenvoudig.

Ook begrijp ik nu niet waarom die tea-party zo succesvol is op dit moment. Het zijn dezelfde mensen die ons in een valse oorlog hebben gelokt en - het beste van al - wat zijn hun oplossingen? Belastingen verlagen voor de toplaag van de samenleving. (*Zucht*)

Spunt: Het is niet allemaal zo slecht, want kijk we hebben het verleden van George W. Bush achter ons kunnen laten. Ik denk dat de V.S. altijd een land van uitersten zal blijven. Nu heb je die *Teabaggers* maar dat is gewoon een vorm van massahysterie, die gewoon zeer effectief werkt op een groot deel van de bevolking.

Ik ben het niet eens met zo'n mensen, maar begrijp me goed, ik denk dat er nog altijd hoop ligt in de toekomst van de Amerikaanse politiek, maar misschien ben ik een veel te naïeve ziel.

d.M.: Op tour zijn jullie ook altijd op de baan met vrienden van jullie. Deerhunter & Deacon vorig jaar en nu dit jaar met Abe Vigoda & Gun Outfit. Hoe spelen jullie dat klaar?

Spunt: We zijn zo vaak aan het touren dat het gewoon aangenaam is om met vrienden op stap te gaan. Ik weet dat we niet altijd doen wat de mensen van Public Relations ons zeggen. We zouden veel meer aandacht krijgen, moesten we op tour gaan met zo'n supergrote band, maar als we dan toch zoveel weken weg van huis zijn, dan doen we dat liever met vrienden. Het is niet dat we een grote en blijde familie zijn, maar toch op zijn minst een groep vrienden op een roadtrip.

d.M.: Ook iets dat bijna typerend is voor No Age zijn de bijna absurde locaties waar jullie gaan spelen. Een bibliotheek, een verlaten veganistisch restaurant en een paar dagen geleden nog in de kelder in het oude gebouw van de krant "Trouw".

Spunt: Ja, het begint een beetje een deel van ons handelsmerk te worden. Ik denk dat zo'n optredens gewoon naar ons komen, want wij zoeken ze niet meer.

Randall: Ja, de bibliotheek van Los Angeles is gewoon cool. Einde verhaal! Echt geweldig. Het creatieve team van die bib is constant bezig om de meest absurde plannen uit te voeren.

Spunt: In Amsterdam was het ook maf. De sfeer was na 1 minuut al perfect, de kelder had een ontzettend laag plafond. Er waren toch nog steeds *kids* die probeerden te crowdsurfen.

Randall: Dat vond ik best wel grappig. Het gebouw op zichzelf gaf een weird vibe.

d.M.: Afsluiter, moesten jullie over geweldige superkrachten bezitten die er voor konden zorgen dat groepen weer zouden bestaan. Welke zouden jullie weer bij elkaar brengen. Dit jaar hebben we vaarwel moet zeggen aan al bijvoorbeeld Mika Miko, Jay Reatard, enzovoort...

Randall: Ik denk dat je die twee niet met elkaar kunt vergelijken. Mika Miko zijn gewoon gesplitst. Jay Reatard heeft een overdosis genomen.

Spunt: Nee, ik denk dat hij gewoon voorbeelden aan het opsommen is.

Randall: Ah, kijk bands zijn soms gewoon beter uit elkaar en moeten nooit meer terugkomen. Jay Reatard,... Nou dat was gewoon spijtig. Een beetje pijnlijk, maar groepen die uit elkaar gaan blijven best zo.

d.M.: Een les geleerd uit eigen ervaring met Wives?

Randall: Ja, ik denk het, maar ook er zijn nu gigantisch veel reünies van bands van 20 jaar geleden, maar soms druipet het zuiver geldbejag er van af. Kijk nu eens naar de Pixies. Het ging één tournee zijn, maar ze zijn nog altijd bezig. De muziek heeft daar duidelijk een tweede plaats gekregen.

Spunt: Ja, dat is echt pijnlijk, want de Pixies hebben een aantal geweldige platen uitgebracht in de jaren '90, maar nu denk ik dat je een reflectie kan gaan zien wat ooit de Pixies waren. Het zijn ook niet de Pixies alleen. Er zijn te veel reünies op dit ogenblik.

Randall: Als je als band niet meer de zelfde zin hebt als vroeger, bedrieg je niet enkel je publiek, maar ook een beetje jezelf.

Spunt: Alhoewel, het is verkeerd om ze allemaal over dezelfde kam te scheren. Ik denk dat bands zoals Mission of Burma nog de juiste mentaliteit hebben van "kom we spelen hier onze *shit*". ♦

NO AGE: "Everything in Between" - Subpop Records

(1) *No Age bij Craig Ferguson*,
<http://www.youtube.com/watch?v=92CUxyoVCs>

Nederland: zuur voor cultuur

Opinie

DOOR STEPHANIE ROMANS

België zit nog altijd zonder regering. Maanden van overleg hebben nog steeds niet geleid tot een akkoord, enkel tot meer gekibbel. Wat in België niet lukt, lukt in buurland Nederland wel. Er is zowaar een kabinet gevormd en wel kabinet Rutte I. Vermoedelijk uit sympathie voor alle Belgen, om maar eens aan te tonen dat geen regering soms toch beter is dan één regering.

Allereerst een woordje uitleg. Het kabinet Rutte I bestaat formeel gezien uit twee partijen, de VVD (liberalen) en het CDA (christen-democraten). Deze twee partijen vormen echter geen meerderheid in de Tweede Kamer. Daarom hebben ze steun nodig en die krijgen ze van de PVV ((extreem) rechts en populistisch). In Nederland is er dus sprake van een minderheidskabinet met gedoogsteun van de PVV.

De heer Wilders is vermoedelijk in zijn nopjes met deze positie. Want zijn PVV is onmisbaar voor politieke besluitvorming maar draagt tegelijkertijd nergens echt verantwoordelijkheid voor. Ze zijn immers geen lid van de regering. Dit geeft zijn partij - die overigens ten onrechte de naam 'partij' draagt omdat de PVV eigenlijk een beweging is, aangezien ze geen leden heeft, enkel zgn. 'sympathisanten' - de gemakkelijkste positie die je zou kunnen bedenken.

Onze Geert mag dan in zijn nopjes zijn, veel mensen zijn dit absoluut niet. Laat ik het eens hebben over een onderwerp dat

mij persoonlijk na aan het hart ligt; de bezuinigingen in de Nederlandse cultuursector. Het is crisis, en crisis betekent in de wereld van Rutte I, bezuinigen. Veel bezuinigen. In het regeerakkoord met het motto 'Vrijheid en Verantwoordelijkheid' worden deze bezuinigingen uit de doeken gedaan. Zo ook dus de plannen om 200 miljoen euro op cultuur te bezuinigen. Alles goed en wel, het is nou eenmaal crisis en er zal uiteindelijk op iets bespaard moeten worden, maar dit gaat verder dan besparingen, dit is wel degelijk een culturele kaalslag.

Wat zijn nou de concrete maatregelen? De maatregelen die de grootste ophief veroorzaken zijn de halvering van de cultuursubsidies en de opheffing van het Muziekcentrum van de Omroep. Dit laatste betekent feitelijk dat verschillende orkesten en de theaters die daar gevestigd zijn onmogelijk nog kunnen voortbestaan. De bezuinigingen en afschaffingen van allerhande subsidies treffen namelijk de podia die kunstenaars nodig hebben om hun werk te kunnen doen. Er wordt hier dus werkloosheid gecreëerd en dat in tijden waarin de werkloosheid juist teruggedrongen moet worden. Niet alleen kunstenaars zullen hun werk verliezen, ook het ondersteunend personeel in theaters, bij televisie en radio zullen het moeten ontgelden.

De schrijnende ironie is niet te missen als je deze plannen onder ogen krijgt. Met name Geert Wilders weet niet hoe hoog hij moet springen om de 'Nederlandse cultuur' te beschermen voor de invasie van de Islam. De Nederlandse identiteit moet gewaarborgd worden! Dubbele nationaliteit én politicus zijn? Niet in Geerts wereld! Het is al Nederland wat de klok slaat. En nu staan er in het regeerakkoord, dat hij nota bene aanvaard heeft, maatregelen die deze Nederlandse cultuur, die hij constant liep te verdedigen, de das omdoen en afdoen als 'linkse hobby'.

De benaming linkse hobby is hooguit denigrerend voor mensen die jaren gestudeerd hebben om een diploma te behalen aan een kunstschool. Dit zijn geen hobbyisten maar opgeleide mensen zoals een bakker dat is. Mensen die hun best doen om er iets van te maken in een sector waar werk niet voor het oprapen ligt. En net als het brood van de bakker, is kunst ook broodnodig in een samenleving. Het ontroert, zorgt voor ontspanning zet aan tot denken en reflecteert over de samenleving zoals ze is. Een waarde die we niet mogen onderschatten.

Wie cultuur beknot, beknot ook zijn samenleving. Het is duidelijk dat wanneer deze plannen niet herzien worden, onze samenleving tot stilstand zal komen. Rutte I betekent verarming, financieel dan wel cultureel.

Dus mijn beste Belgische vrienden, ik weet niet wat jullie vinden maar als ik moest kiezen uit een kabinet dat werkloosheid in de hand werkt en tevens de cultuursector slaat tot ze valt en vervolgens nog een trap nageeft of geen regering, dan zou ik het wel weten. Dan liever een regering van lopende zaken. Die loopt tenminste nog. Die staat tenminste niet stil. ⚡

De verhaaltjesschrijver, deel II : Horror

Fictie

DOOR JEROEN DERKINDEREN

Wat voorafging: Trevor is een onzekere schrijver die op zoek is naar een genre dat hem ligt. Hij woont in het koloniale Madras samen met zijn gegoede familie. Trevor heeft een goede band met hun kok, Chakra.

Trevor werd die dag wakker met een lichte spleen, eventueel iezegrimmig. Dat was wellicht niet de beste gemoedstoestand om aan zijn nieuwe werk te beginnen schrijven. Hij had een nieuw genre, horror, en een nieuw blanco blad uitgekozen om een groot schrijver te worden. Veel stond er nog niet op zijn blad. *“John opende zijn voordeur en schrok zich rot. Er lag een revolver, die niet van hem was, op een tafeltje in zijn hal.”* Trevor was al bijzonder tevreden over de openingszin van zijn horrorverhaal. Hij vond zelf dat deze toch een zekere aanzet gaf tot nieuwsgierigheid. Hij zou de naam John behouden, daar zijn eerste detectieveroman nooit zou uitkomen. Trevor bevond zich midden in het onmogelijke dilemma van hoe zijn verhaal verder zou evolueren.

Duisternis heerste over zijn gedachten en nevels van twijfels spookten door zijn hoofd. Jammer dat de termijn van de fin-de-siècle was verstreken, anders was hij misschien erg goed geweest in deze ietwat overbodige geestestoestand, maar vandaag probeerde hij horror. Er werd aan de deur geklopt, Anthony, Trevor's vader, liep met een zweem van arrogantie binnen. Met subtiele verwoordingen, een zekere flair en een bekakte zelfingenomenheid vroeg hij hoe het met de verhalen van Trevor gesteld was. Trevor vermeed zo veel mogelijk de vraag en probeerde van onderwerp te veranderen, het gesprek liep zoals steeds over naar een oppervlakkige dialoog waar Trevor een hekel aan had. Wat wilde hij deze leegte gewoon afronden, maar de erg makkelijk pratende koloniale Engelsman wist de stilte met zo'n gemak te vullen dat Trevor zich als een overvolle tekstballon voelde. Met zijn hippe kapsel, Trevor grijnsde bij de gedachte dat hij ooit eens over Anthony kon zeggen: *“Kijk kinderen, jullie grootvader probeerde de jeugd te volgen, maar wat ziet ie er nu toch stom uit he?”* Anthony had geen idee van hoe ongewenst hij zich had gemaakt in zijn eigen monoloog.

De dagen verstreken en de meest productieve momenten wist Trevor een zin of twee neer te pennen. Bij momenten discussieerde hij met Chakra, de kok, om zijn mening te weten te komen over bepaalde gedachten en ideeën. Het horror-idee rijpte langzaam, maar niet zeker.

John opende zijn voordeur en schrok zich rot. Er lag een revolver, die niet van hem was, op een tafeltje in zijn hal. Toen hij de revolver vastnam, werd hij zich bewust van zijn ongelooflijke stomiteit. Hij realiseerde zich dat de revolver iemand kon toebehoren die zich in zijn huis verstopt had, bij het horen van het opengaan van de deur. De planken kraakten en de wind blies door her huis, de wind weende. De grimmige

sfeer die zich in een fractie van een seconde had genesteld in zijn anders zo vertrouwde omgeving, lieten zijn nekhaar overeind staan. Hij zette een stap, nog een en nog een. Hij werd begluurd. Alles leek hem verdacht en was een potentieel gevaar. Elk object kon zijn vijand zijn. Een vijand die hij niet kende. John was vreselijk bang van monsters.

“Monsters? Wat een belachelijk idee”, spotte Anthony over Trevor's schouder. “Schrijf eens iets origineel, of iets waar je serieus mee genomen kan worden.” Al was Anthony onuitstaanbaar, hij maakte zijn punt duidelijk en hij had bovenal gelijk. Vader en zoon deelden dezelfde passie: schrijven. Geen van beiden blonk hier in uit, wat sneu.

Zonder zichzelf werkelijk nog een kans te geven verder te groeien in het zeer respectabele genre van de horror, smeedt hij samen met zijn blad al zijn ideeën weg. Chakra was verontwaardigd, maar zweeg. Nu Trevor zijn debuut twee keer had gemist, begon hij te piekeren over het laatste genre dat hij wilde uitproberen. Hij wilde een genre vinden, waarin hij kon uitblinken. Eens liep hij de keuken binnen en zag hij Chakra tekenen. Nieuwsgierig spiekte hij over diens schouders heen en werd aangenaam verrast. Chakra had een prins getekend die op een troon zat, midden in de bossen.

Prins Ajinth zat op zijn troon en keek over de bossen heen, op zoek naar de boodschapper die hen goed nieuws moest brengen.

Jam inde a principio

Reflecties over het 'nieuwe' conservatisme

DOOR NATHANIËL BOVIN

"Patrie et citoyen, ces deux mots, doivent être effacés des langues modernes." Een parafrasering en een licht uit de context rukken van deze zin, dient hier als opening voor een korte & povere reflectie over het moderne Europese conservatisme. Dit citaat uit Rousseau's *Emile*, kan als inleiding worden gelezen omdat ze gedeeltelijk de angsten & dus ook aspiraties van het moderne conservatisme vat. Waar men op praktisch gebied de laatste decennia het 'internationalisme' en het 'globalisme' enorme passen heeft zien zetten, trekt de dialectische slinger nu een omgekeerde politieke beweging. Identiteit en nationaal gevoel komen als concepten terug centraal te staan, kortom: een nieuwe *Kulturkampf* dringt zich op.

Deze beweging, die zich conservatief noemt, baseert zich ogenschijnlijk op traditie en waarden, en geeft daarom de 'geschiedenis' als zodanig een prominente plaats. Een traditie die gemakkelijk teruggaat tot de Romeins staatsman Cicero, al kan daar direct bij vermeld worden dat Cicero's tableau van de republiek een geïdealiseerde historische reconstructie was. Gezien het idyllische aspect, niet direct een tableau dat met de feiten overeenstemde. Bij Hegel werd dit geduid als een typische fout van zij die over de natuur van een staat schrijven waarvan de persoon in kwestie *'kein Bewusstsein hat'*, of kon hebben. (Dit gegeven wordt verder besproken door Van Bellingen in een essay rond de filosofische traditie en de zoektocht naar de ideale *'res publica'* (1)). Hierbij moeten we dan ook vaststellen dat geschiedenis en het 'bewaren' uiteindelijk ook niet de primaire drijfveren van de conservatieve beweging zijn, en dit is ook een

gedeeltelijk antwoord op het idee dat de conservatieve beweging louter en alleen als reactie kan bestaan. Er kan immers achter de conservatieve beweging een veel pro-actievere motivatie gezocht worden.

Om deze beweging te begrijpen, kunnen we kort, een enorme pas in de tijd terug zetten. Een blik op de eerste pretenties van het conservatieve romantisme, verlicht hierbij onze scène danig. Het romantisch conservatisme bestond uit figuren – vaak ook bekeerde Katholieken – die hun leer, een romantische leer, in volle oppositie plaatsten tegen de idealen van de verlichting die Europa op dat moment beroerden. Zo kan hier gewezen worden op de werken van Adam Müller in de eerste decennia na de Franse Revolutie. Müller was dan wel een ietwat marginaal figuur in de grote beweging van de geschiedenis, hij formuleerde in zijn werk echter wel treffend de eerste fundamentele stroken van dit conservatisme. Zij stelden immers hun leer tegenover het verlichtingsdenken als een levensvisie die het bewegelijke en de contradicties van het leven vatte op een manier dat het strakke, dode rationalisme van de verlichting onmogelijk kon. Het romantisme was een zucht naar 'werkelijkheid' tegenover de strakke mathematische systeemzucht van de eerste verlichtingsdenkers. (2)

"Het romantisme was een zucht naar 'werkelijkheid' tegenover de strakke mathematische systeemzucht van de eerste verlichtingsdenkers"

Als we deze juxtapositie transponeren op onze huidige politieke orde, vinden we in dit rationalisme de eerste zeemzoete klanken terug, die momenteel overal worden geboekstaafd als 'gezond verstand'. Het gezonde, levendige denken dat zich geen moer aantrekt van de oneindige, mathematische complexiteit en systeemzucht van theorieën die de *pretentie* hebben om de samenleving te catalogeren. Te catalogeren en dus zijn rijke aaneenschakeling *en effet* te simplificeren. Deze theorieën kunnen voor hen geen soelaas brengen, integendeel, ze bestendigen enkel de maatschappelijke problemen. Het gezonde, nuchtere verstand ziet echter de directe oplossingen om de maatschappij van deze artificiële complexiteit te ontdoen.

Het romantische conservatisme evolueerde echter snel, daar zijn anti-burgerlijke en anti-kapitalistische houding al snel danig gedateerd raakten binnen het kader van het nieuwe Europa dat zich post-1789 begon af te tekenen. De Franse revolutie bracht immers meer dan enkel een verlichting *pur-sang* met zich mee. Ze droeg in zich ook al de contradicties en breekpunten die de volgende decennia het maatschappelijk debat zouden bepalen. Zo merken we ook dat ook conservatief apostel Burke al snel gerecupereerd werd door de nieuwe burgerlijke elite, wiens ontstaan hij in zijn schrijven niet geheel positief had onthaald. Wat kan hier dan uiteindelijk als doel van de conservatieve beweging omschreven worden? Zoals eerder aangehaald is het dus niet een louter reactionaire beweging. Het is een beweging die net de intrinsieke verschillen tussen mensen, en de diversiteit die de menselijke en natuurlijke milieus kenmerken wenst te onderstrepen. Dit programma stelt zich dan in oppositie met de berekenbare verlichting, want net door de diversiteit te onderstrepen hamert men er op dat het de ongelijkheid is die gevierd moet worden. Deze ongelijkheid moet dus als een reëel bestaand kenmerk van de *condition humaine* erkend worden, die geen mathematische, berekende en over-gecompliceerde oplossing duldt.

Deze zekerheid betreffende de menselijke ongelijkheid, en de gevolgen dat deze heeft valt ook te bespeuren in de politieke attitudes van het Europese rechts dat sinds kort terug furore maakt, van Berlusconi tot de 'Great Society' van Cameron over het Nederland van Wilders. Zelfs in het Frankrijk van Sarkozy, waar republikeinse waarden duchtig van hun partner '*égalité*' worden onttrokken. In België heeft Bart De Wever zich met de N-VA ook opgeworpen als het boegbeeld van conservatief Vlaanderen en dweept derhalve ook duchtig met figuren als Cicero & Burke. Müller zou hier probleemloos in het rijtje passen, zeker gezien zijn politieke geschriften, die een fundamentele en binaire oppositie tussen belangen vooropstelt.

Dit artikel heeft uiteraard niet als pretentie om een uitgebreide analyse van wat 'conservatisme' motiveert, zijn sociale opmaak of zijn specifieke positie in de nexus van het socio-politieke landschap te analyseren. Het is echter wel van belang om deze tendens in het Europa van vandaag niet te onderschatten, en te erkennen in welke mate diversificatie en regionalisme meespelen als motiverende factoren in de diverse discours. Zo is de strijd om de verlichting nog steeds niet gestreden en komt de oppositie niet enkel van verre oorden. Voornamelijk de hoek die met 'gezond verstand' redeneert, dient hier niet uit het oog verloren te worden. Het is dan misschien ook imperatief, vergeef de

(1) J. Van Bellingen. *De zoektocht naar de res publica in de filosofische traditie*.
 (2) Cf. E.H. Kossmann. *Over conservatisme*, Johan Huizinga-lezing, 1980.

"Het romantische conservatisme evolueerde echter snel, daar zijn anti-burgerlijke en anti-kapitalistische houding al snel danig gedateerd raakten binnen het kader van het nieuwe Europa dat zich post-1789 begon af te tekenen."

wordt nagedacht in hoe verre we de filosofische & politieke beschouwingen van een huisjesmelker of een latent aristocraat in ons politiek debat wensen te laten doordringen. Het conservatisme mag zich dan wel in een *Neue Sachlichkeit* hullen, de onderbouw blijft aanwezig.

Dat dit bredere implicaties heeft, ziet men in een internationale context. Het hierboven beschreven denken is uiteindelijk ook in tegenstelling met het kosmopolitische verlichtingsdenken, de internationale gedachte en de fundamentele van de Europese constructie. Een regionalisme dat zich roemt op de diversificatie, is een regionalisme dat uiteindelijk de verschillen tussen ieder van ons wenst te onderstrepen. Of dit denken echter nog niet achterhaald is door de realiteit van onze economische geworpenheid en elementen van een gedeelde globale cultuur, is hierbij dan natuurlijk een open vraagteken. Een hypothese moet soms ook aangepast worden naargelang de resultaten. ❖

Studentenkringen op weg naar de eeuwigheid

Een woordje van uw archivaris

DOOR FRANK SCHEELINGS (Archivaris VUB)

Gegroet, nieuwe kringbesturen, praesessen, secretarissen, cantoren, schachtentemmers, cultuurverantwoordelijken, enzovoort, kortom allen die bij het einde van het vorig academiejaar een belangrijke bestuursfunctie in een studentenkring hebben aanvaard! Gegroet ook aan alle toekomstige functiehouders die zullen worden aangesproken om de huidige bestuursleden te vervangen omdat er hier of daar iemand niet bleek te functioneren of verloren is gelopen bij de eerste schachtentocht achter de Beurs en die sedertdien onvindbaar is (tip: zoek verder in de Monk, het Goudblommeke van papier, enz.)!

Jullie allen zult komend jaar indrukwekkende zaken organiseren als daar onder meer zijn (in alfabetische volgorde): bezettingsacties, biercursussen, cantussen, cursusdiensten, debatavonden met vooraanstaande en tweederangs politici, free podia, frivole filmen en dito fuiven, galabals, jobbeurzen, kaartavonden, kickertournooien, klakkendopen, kroegentochten, kussengevechten, ontdoopacties, ontgroeningen, pop polls, protestbetogingen, T.D.'s, schachtenverkopen, spaghetti-avonden, studiereizen, theaterbezoeken, tonzittingen, verbroederingsavonden, vierentwintiguren-lopen, zaalvoetbalwedstrijden, zuipfestijnen enzoverder! Jullie voorgangers planden dit, berekenden mogelijke inkomsten en uitgaven, betaalden soms braaf Sabam, bewogen hemel en aarde om de activiteit bijna op tijd te laten starten, en gebruikten daarbij enkele documenten om de zaak niet helemaal in het honderd te laten lopen: liedjeslijsten, gewaagde politieke vragen die van te voren genoteerd werden, kroegenoverzichten, deelnemerslijsten, supermarktfacturen, bestuurslijsten, logboeken, liefdesbrieven (aan de ongelofelijk knappe aangekochte schacht) enz.

Als je als vers bestuurslid in het vertrouwde kringlokaal komt, staan deze documenten daar, volledig nutteloos, want je hebt nieuwe plannen. Maar tegelijk onaanraakbaar, want ze herbergen de geheimen der groten, die je voorgingen (de ouwe zakken). Wil je deze sporen van het vroegere kringleven bijhouden? OK! Maar bedenk dat ze getuigen van de grootsheid van het studentenleven dat voor je was. Bewaar de documenten met zorg en respect, want het is de geschiedenis van je kring. Wil je ze niet meer zien? OK! Maar draag ze dan over aan het Universiteitsarchief, waar men deze getuigenissen van een uniek geheugen met zorg omringt. De archivaris trekt zich soms de haren uit het hoofd als de documenten door het verschaalde bier aaneen plakken, maar neemt niettemin de juiste bewaarvoor zorgen. En we waken over de privacy van je voorgangers (Federale Recherche? Nooit van gehoord. Is die kring erkend door BSG? Nee? Het spijt ons, U bent eigenlijk op privé-terrein...). In het verleden deponeerden onder andere BSG, VO, Folklore Academie, KEPS, LWK, PPK, VRG, BSK, Campina, SWAMP en Westland hun archieven op het universiteitsarchief. Wist je dat een door de Vlaamse regering erkend topstuk, het unieke 'Gulden Boek' van Geen Taal Geen

Vrijheid, op het universiteitsarchief van de VUB berust? Het vertelt het verhaal van de voorloper van het BSG, de eerste Vlaamse studentenkring (°1856) op de ULB. Belangrijke voormannen van de Vlaamse beweging (August Vermeylen, Lodewijk De Raet) komen er in voor.

Helaas zijn een aantal archieven verloren gegaan. Te lang bij een oud-secretaris of praeses op een kot of een zolder blijven staan en uiteindelijk bij het oud papier beland. Zonde, want al deze documenten getuigen van het leven aan de VUB, van jonge Vlamingen in de hoofdstad, van pogingen van de wereldburgers en -leiders van morgen, die in hun studententijd al de wereld probeerden te veranderen.

"Onthouden dus. Met uw documenten wordt later de geschiedenis van de universiteit én de geschiedenis van de wetenschap geschreven"

Dit jaar kreeg het Universiteitsarchief het archief van WK. Een mooi archief. Het is pas geïnventariseerd. Helaas ontbreken de meeste documenten van in de beginjaren (jaren '60 en '70). Waarschijnlijk weggegooid door een ijverige kuisvrouw...

Studentenkringen zijn de smaakmakers van de studentengemeenschap. Hun archieven getuigen van het verrassend frisse studentenleven in Brussel. Laat ze niet verloren gaan. Breng ze binnen op het Universiteitsarchief!

En voor de professoren die dit artikel lezen: het is altijd leuk als u met uw aantekeningen kunt bewijzen dat u de theorieën waarvoor prof. Xyliev een Nobelprijs kreeg, een half jaartje eerder hebt geformuleerd. Of dat die theorieën in feite achterhaald zijn door uw onderzoeknotities van tien jaar geleden. U hebt dan best die notities niet weggegooid, maar bijgehouden, of laten bewaren door het universiteitsarchief (dat ook wetenschapsarchieven bewaart).

Onthouden dus. Met uw documenten wordt later de geschiedenis van de universiteit én de geschiedenis van de wetenschap geschreven. Misschien heb je ondertussen zin gekregen in onderzoek over de universiteit? Dan hebben we nog wel wat onderwerpen voor papers liggen: over de geschiedenis van de VUB, over de geschiedenis van de humane wetenschappen, over academisch erfgoed, enzovoort. Kom gerust eens langs of beter nog, maak een afspraak (lokaal 2B112, telefoon: 2434). ❗

Illustratie: ontwerp doopaffiche van WK in 1984.

WIK DOOR

De Geboort Ende Het
Hoogstvroome Leeven Van
Jesus Van Etterbeek,
Of Ten
Wel Den
Eeuwigen
Lijder.

Malice in Lalaland

Porno-review

DOOR OLIVIER DIELEMAN

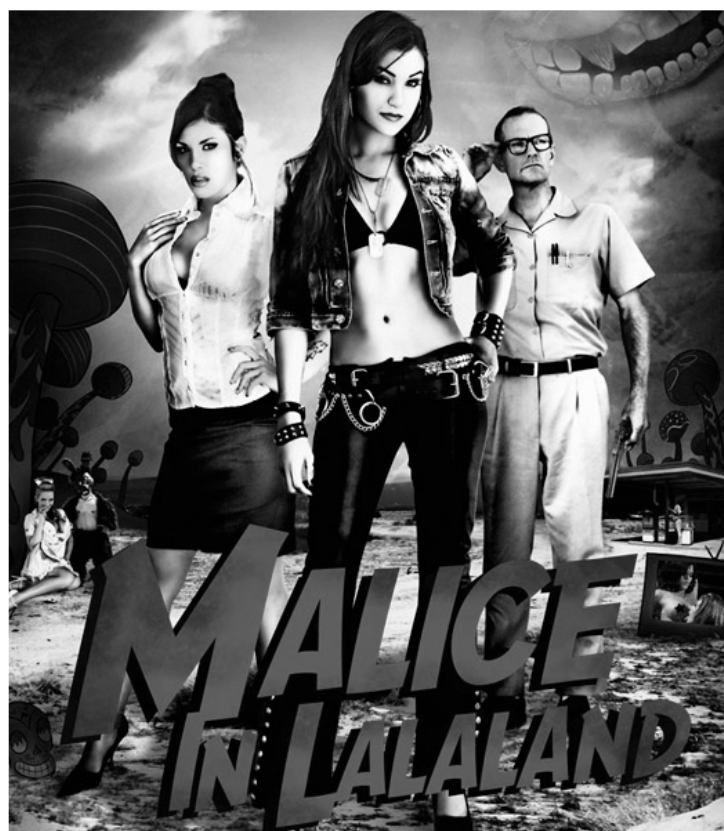
Het moest er ooit van komen: De Moeial recenseert uw porno! We nemen een kijkje naar de langverwachte film van Miss Lucifer Productions, namelijk Malice In Lalaland! Na een kennismaking met de titel en bijhorende foto's was mijn interesse direct getrokken. Een X-rated versie van het geliefde sprookje Alice In Wonderland van Lewis Carroll, gecombineerd met animatie, een surrealistische verhaallijn, rock 'n roll, drugs en bekende acteurs zoals Sasha Grey, Keni Styles en Ron Jeremy.

Al wordt er promotie gemaakt met animatie, er zijn slechts twee animatie scènes terug te vinden, wat wel een beetje jammer is natuurlijk. De kwaliteit van het beeld is dan weer wel heel aangenaam: Heel de film werd opgenomen op 35mm en prachtig afgewerkt met de nodige special effects. De soundtrack sluit ook perfect aan de sfeer die de film opwekt, namelijk de rock 'n roll die bij momenten bijna letterlijk van het scherm druipt. De seksscènes variëren van kinky latex naar stripacts tot threesomes, wat een goeie balans geeft tussen hard en soft, al zou je over de ganse lijn toch over hard kunnen spreken. Naast seks is de film gevuld met humor en actie, en je zult je niet snel vervelen. Het is zelfs mogelijk de film in één ruk uit te kijken, in tegenstelling tot vele andere pornofilms.

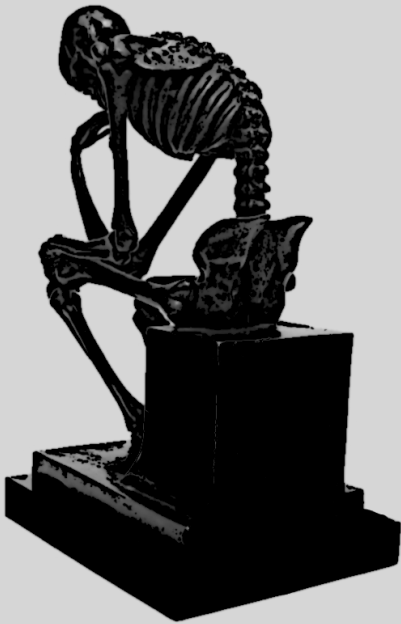
Sasha Grey garandeert dan weer serieuze seksscènes gecombineerd met acteertalent, wat ze al wist te bewijzen in The Girlfriend Experience. Keni Styles wordt wel eens de eerste Aziat genoemd die naambekendheid won in de westerse adult entertainment industrie, en duidelijk maakt dat hij het meent. De rol van Chester de kat wordt hem toegekend met prachtig bijhorend masker, en subtiele verwijzingen naar het karakter Raoul Duke van Fear And Loathing In Las Vegas. Naast deze vind je ook verwijzingen naar Donnie Darko (the Rabbit), Mickey Mouse en Slash (Mad Hatter). Ron Jeremy, de dikkere tweelingbroer van de meer bekende loodgieter Mario, hoeft denk ik geen verdere introductie, al kan ik jullie geruststellen dat hij enkel een dialogerende scene toegeschreven kreeg, waarin hij een karikatuur van zichzelf speelt.

De film heeft ook een grote Belgische bijdrage. Lew Xypher, de regisseur, is zelf een Belg en heeft samengewerkt met het Belgisch bedrijf Galaxy Studios waarvoor hij ook onder andere muziek videos bewerkte voor groepen zoals Channel Zero. De muziek van Channel Zero kan je dan ook terugvinden in de film.

Al bij al is dit niet alleen de beste pornofilm die ik ooit gezien heb, het is ook uniek in zijn genre. Het productiehuis had dan ook een mainstream ambitie voor de film, waar ze naar mijn mening best in geslaagd zijn, al blijft het natuurlijk nog steeds een serieus erotisch getinte film. Naar horen zeggen is deze film slechts het begin van een nieuwe golf in de adult entertainment industrie, die, na het zien van deze hoogwaardige film, veel goeds belooft met een groter publiek in gedachten. Dit mocht wel eens na alle platte porno die op de markt (of toch het internet) verscheen. Er wordt nu teruggegrepen naar een verhaal, wat al sinds de jaren 90 verloren was gegaan.

AGENDA!

Weet u niet wat doen, nu u zo alleen &/of met vrienden in Brussel ronddoelt? Raadpleeg eens onze 'culturele' agenda. Enkele suggesties:

Debat: Bye Bye Babyboom

Pornificatie: de uitverkoop van de seksuele revolutie
dinsdag 9 november 2010 - 19:30
Beursschouwburg | Beurskafée, A.
Ortsstraat 20-28, 1000 Brussel
Gratis, reserveren
aanbevolen: info@deburen.eu, +32 (0)2 212 19 30

Debat: Science Bar Brussel #2: Wie mag straks Brussel nog binnen?

woensdag 10 november 2010 - 18:00
Afspraak in het Rits café vanaf 17u voor food, drinks en music.
Rits Café, A. Dansaertstraat 70, 1000 Brussel
Gratis, reserveren aanbevolen

info@deburen.eu, +32 (0)2 212 19 30

Debat: Trots op België et fier de l'être

woensdag 10 november 2010 - 20:15
In het Frans en in het Nederlands met simultaanvertaling
Flagey | Studio 1, Heilig-Kruisplein, 1050 Brussel
Gratis, reserveren aanbevolen:
info@deburen.eu, +32 (0)2 212 19 30

Expo

Henry Van de Velde en de art-nouveauboekband in België (1893-1900)
Tot en met 16 januari 2011 in
Bibliotheca Wittockiana, Bemelstraat 23,
1150 Sint-Pieters-Woluwe, 02-770.53.33,
info@wittockia na.org. Prijs 7,50 of 4 euro. Open van dinsdag tot en met zondag van 10 tot 17 uur.

Marokko & Europa. Zes eeuwen doorheen de blik van de andere
Tot 14 november 2010 van 10.00 > 18.00 uur (gesloten op 21/10)
Gratis, adres: Thurn & Taxis, Havenlaan 86C, Brussel

Paleis voor Schone Kunsten

20.10.2010 > 23.01.2011
The world of Lucas Cranach. An Artist in the Age of Dürer, Titian and Metsys.
07.10.2010 > 23.01.2011
Ensor, componist en schrijver
20.10.2010 > 23.01.2011
Wim Delvoye
Knockin' on heaven's door
15.10.2010 > 28.11.2010
Drie keer Belgisch

17.11.2010 > 16.01.2011
Beyond the document
Belgische fotografen 1980-2010

KVS Theater:

Monkey Sandwich
Vanaf 2 november. Prijs: 16-20 €.
Van Plato tot NATO
Vanaf 13 november. Prijs: 10-16 €.
Kafka Fragments
14 en 16 november. Prijs: 25-30 €.

Concerten

Koninklijk Conservatorium Brussel
04.11.2010 20:00
Janine Jansen (Viool)
08.11.2010 20:00
Artemis Quartett (Beethoven)

Music Village:

12.11.2010 Bart Platteau Quartet
30.11.2010 Crawlin' Kingsnakes

Ancienne Belgique:

08.11.2010 An Pierlé & WV. Pop
09.11.2010 Public Enemy. Hip-hop
09.11.2010 The Boxer Rebellion, Indie
12.11.2010 Wavves. Indie
15.11.2010 The Black Keys. Rock
25.11.2010 Radical Slave. Experimental

**Tip van de maand:
16.11.10, DNA –
Brussels [Plattestein,
18-20]
Noveller with Aidan
Baker, unFact**

Cafétip van de maand: L'Atelier

DOOR KENNETH PONTZEELE & JEROEN DERKINDEREN

Locatie: *Elizastraat 77, 1050 Elsene*

'*Veel Franstaligen, veel bier*'. Deze woorden beschrijven dit café als geen ander. Toegegeven, een redactiefavoriet en ook zeer populair bij onze collega's van de ULB! Deze kroeg, op wandel-, kruip- en strompelafstand van de VUB, zit op elk moment van de avond nokvol en de sfeer gaat er van gezellig tot uitbundig. Het decor schommelt tussen het ruim van een piratenschip (waarvan de meest recente buit een verbluffend

aanbod Belgische bieren is) en een verlaten atelier van een smid met een midlifecrisis om Vous tegen te zeggen.

Het aanbod van bieren in dit verborgen paradijs (Letterlijk. Tip: u zoekt een houten poort) is op zijn minst indrukwekkend te noemen, de prijzen zijn dat gelukkig niet. De kaart: een gigantisch bord dat het grootste deel van de muur in beslag neemt. Ook het aanbod rum, whiskey en andere sterke dranken is zeker de moeite. Dit is een café voor een avond die onvermijdelijk te lang zal duren. "*Als ge is ne keer goe op café wilt gaan, dan is't hier te doen.*" ❖

Niet tevreden? Probeer het zelf eens! Mail je artikels naar moeial@vub.ac.be. Deadline voor inzendingen : 18e van de maand.

Artikels die onder persoonlijke titel verschijnen reflecteren de mening van de schrijver. Waarschuwing, satire & sarcasme zijn veelvoorkomende stijlelementen.

Colofon

Maandelijks studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel

Adres: Triomflaan 35, 1160 Brussel

Mail: moeial@vub.ac.be

Web: <http://moeialred.wordpress.com>
+ facebook, twitter, scribd.com

Hoofdredacteur: Nathaniël Bovin

Adjunct-redacteur: Jeroen Derkinderen

Secretaris: Stéphanie Romans

Redactieleden: Pieter Boeykens, Ruben Claesen, Olivier Dieleman, Kenneth Pontzele, Piet Van de Velde

Redactiemedewerkers: Joachim Bovin, Hermine Cooreman, Frank Scheelings, Pieter Jan Van Pevenage, Irasema Villarreal & U

Ereleden: M. Magits, Jean-Paul Sartre, Jim Van Leemput, Jan Theuninck

Eindredactie: Nathaniël Bovin, Ruben Claesen, Jeroen Derkinderen, Kenneth Pontzele, Stéphanie Romans, Piet Van de Velde

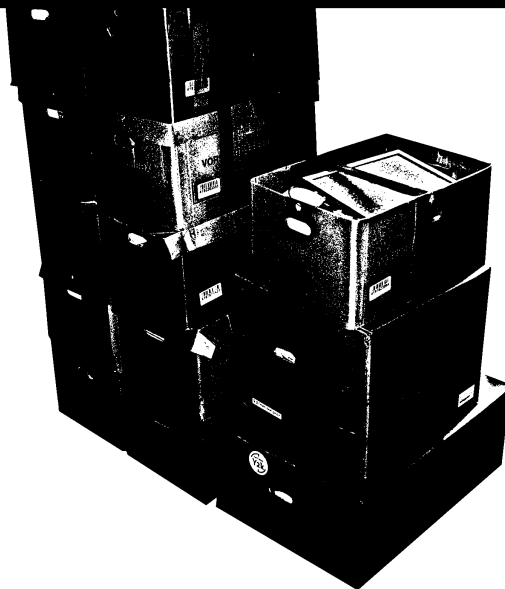
- Jaarabonnement: 30 euro
- Rekening: 001-3413182-22
- Vermelding: "DE MOEIAL"
- Stuur uw adresgegevens naar:
moeial@vub.ac.be

Oplage: 1600 exemplaren

Formaat: 236 mm x 306 mm

V.U. : de Moeial

Gezocht!

Ergens in de voorborchten van de VUB, bevindt zich een stapel kartonnen dozen. In deze dozen vindt u het april/mei 2010 nummer van de Moeial. Wij zijn ze kwijt, kan u ze vinden? Prijs verzekerd!

**De Moeial zoekt schrijvers, fotografen & redactiemedewerkers.
Iets voor jou?**

Redactievergadering, elke woensdag om 20 uur: Triomflaan 35.

De redactie is niet verantwoordelijk voor persoonlijke meningen & fouten tegen de Nederlandsche taal.

COUPE DE LA TÊTE D'UN ÉTUDIANT

Eentje uit de oude doos & tot de volgende keer!

